

DE STER

88STE JAARGANG NUMMER 8 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN AUGUSTUS 1988

Augustus 1988
88ste jaargang
Nummer 8

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,
William R. Bradford, Keith W. Wilcox

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines: Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller

Adjunct-redacteur: David Mitchell

Assistent-redacteurs: Ann Laemmlen, Diane Brinkman

Vormgeving: N. Kay Stevenson, Sharrri Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Nieuwsredacteur: J. P. van Oudheusden

Assistent: M. P. Jongkees

Kerkelijk Vertaalbureau

Postbus 224

NI-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,

Industriestrasse 21, Postfach 1568,

D-4382 Friedrichsdorf 1

Telefoon: 061 72/71 0334

© 1988 by Corporation of the President of

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

All rights reserved

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

Published monthly by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 per year, \$1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send form 3579 to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f28,00

Belgie: Bfr. 485,00

USA/Canada: US \$10.00

Andere landen (per zeepost):

cheque in tegenwaarde van f31,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgeve van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptiegijs ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

PB MA 8808 DU

DE STER

Officiële Nederlandse uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign”, „New Era” en „Friend”.

Inhoudsopgave

- 2 **BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM:**
Op zoek naar een overvloedig leven, *President Thomas S. Monson*
- 8 **Vreugde en verdriet: wat wij van Lehi kunnen leren,** *Keith K. Hill*
- 13 **LEIDRAAD VOOR GEZINNEN:**
De voorbereiding op uw tempelbegiftiging
- 18 **ZHV-HUISBEZOEKBOODSCHAP:**
„De liefde is niet lichtgeraakt”
- 19 „Een rijke visuele oogst”
- 23 „Veel liefs van jullie huisbezoeksters”, *Melinda Suttner*
- 25 In zijn moedertaal, *Sandra Williams*
- 29 **Jamie,** *Sandra C. Brinley*
- 34 **Omgang met de Heilige Geest, Ouderling Carlos E. Asay**
- 39 **President Benson kwam bij mij thuis,** *George D. Durrant*

VOOR TIENERS EN TWENS

- 40 **Een boodschap van pa,** *Jay L. Packard*
- 42 „De ouders die u niet hebt gekend”, *JuLee Dunnaway*
- 48 **Een lesje in een sneeuwstorm,** *Ronald J. Dunn*

Kinderster

- 2 **Vrede, mijn broeder,** *Nina Lewis*
- 5 **Voor de grap,** *Roberta Fairall*
- 6 **De zondagse doos,** *Virginia H. Pearce en Kathleen H. Barnes*
- 8 **Omringd door vuur,** *Mabel Jones Gabbot*

Op de omslag: „De Heer vervult al zijn woorden”, een olieverfschilderij van Clark Kelley Price, dat Noach uitbeeldt die de dieren aan boord ziet komen, is een van de vele kunstwerken die werden ingezonden op de internationale kunstwedstrijd die werd georganiseerd door het museum voor kerkgeschiedenis en kunst. Zie „Een rijke visuele oogst” in dit nummer.

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM

OP ZOEK NAAR EEN OVERVLOEDIG LEVEN

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

WAT EEN SPANNEND LEVEN LIGT ER IN DEZE TIJD BINNEN ONS ALLER BEREIK! We zijn misschien niet zoals de vroegere zeevaarders en ontdekkingsreizigers, wier reizen hen naar de onbekende einden van de aarde voerden. Maar wij kunnen wel ontdekkingsreizigers in de geest zijn en gehoor geven aan het verlangen om deze wereld een beter oord te maken door het ontdekken van betere manieren om te leven en te handelen.

De geest van ontdekking, of dat nu het aardoppervlak betreft, de uitgestrektheid van de ruimte of de beginselen van een noble levenswijze, omvat het ontwikkelen van het vermogen om moeilijkheden met moed tegemoet te treden; teleurstelling met opgewektheid; en succes met bescheidenheid.

God heeft de wereld onaf gelaten, zodat de mens zijn vaardigheid kon gebruiken. Hij liet de elektriciteit in de wolken, de olie in de grond. Hij liet de rivieren onoverbrugd, de wouden ongekapt en de steden ongebouwd. God geeft de mens de uitdaging van de grondstoffen, niet het gemak en comfort van het vlottooid. Hij laat de schilderijen ongeschilderd, de muziek ongezongen en de problemen onopgelost om de mens de vreugde en de verrukking van het scheppen te laten kennen.

De laatste vijftig jaar is er echter sprake van een geleidelijke doch gestadige achterlating van hoge normen in vele facetten van ons leven. Wij zien voorbeelden van zakenleven zonder ethiek; wetenschap zonder menslievendheid; kennis zonder karakter; godsdienst zonder overvaardigheid; genoegeen zonder geweten; politiek zonder principes; en welvaart zonder werken. Misschien had de beroemde Engelse schrijver Charles Dickens, zonder zich ervan bewust te zijn, onze tijd voor ogen toen hij tweehonderd jaar geleden een bepaalde periode beschreef. Zijn klassieke werk *Twee steden* begint als volgt:

„Het waren de allerbeste tijden, het waren de allerberoerdste tijden, het was het tijdperk van de wijsheid, het was het tijdperk van de dwaasheid, het was de epoqe van het geloof, het was de epoqe van het ongeloof, het was het seizoen van het licht, het was het seizoen van de duisternis, het was de lente van de hoop, het was de winter van de wanhoop, alles lag voor ons, niets lag voor ons.”

Wanneer wij de goedheid van het leven afmeten aan de hand van zijn genoegens, pleziertjes en geborgenheid, gebruiken wij een verkeerde maatstaf. Het overvloedige leven bestaat niet uit eindeloze luxe. Het neemt geen genoegen met plezier dat door de commercie wordt voortgebracht en verwacht het niet met vreugde en blijdschap.

Integendeel, *gehoorzaamheid aan de wet, respect voor de medemens, zelfbeheersing, vreugdevol dienstbetoon* – dat is waar het *overvloedige leven* uit bestaat.

Wellicht zullen we deze essentiële punten beter begrijpen wanneer wij ze stuk voor stuk doornemen.

GEHOORZAAMHEID AAN DE WET
Wij wenden ons meteen tot die beproefde en vermaarde gedragscode die het mensdom door iedere denkbare beroering heen tot leiding is geweest. Al denke ik het alsof wij die echo van de stem op de berg Sinaï in deze tijd tot ons horen spreken: Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben.

Gij zult u geen gesneden beeld maken.
Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken.

Gedenk de sabbatdag, dat gij die heilig.
Eer uw vader en uw moeder.

Gij zult niet doodslaan.
Gij zult niet echtbreken.
Gij zult niet stelen.

Gij zult geen valse getuigenis spreken.
Gij zult niet begeren. (Zie Ex. 20:3–4, 7–8, 12–17.)

Vele jaren nadat de wet van Mozes werd gegeven, kwam er in het midden des tijds een grote begiftiging – een macht die sterker was dan wapens, een rijkdom die meer blijvend was dan de munten van de keizer; want de Koning der koningen en de Here der heren voegde aan de beginselen van de wet de liefde toe.

Herinnert u zich de indringende vraag van de leergerige wetgeleerde? „Meester, wat is het grote gebod in de wet?”

Maar wat nog belangrijker is, herinnert u zich het goddelijke antwoord? „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

„Dit is het eerste en grote gebod.

„Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” (Matt. 22:36–39.)

Dat zijn de wetten van God. Wie ze schendt, ondervindt blijvende gevolgen. Wie ze gehoorzaamt, oogst eeuwige vreugde.

Laten we ook niet voorbijgaan aan het gehoorzamen van de wetten van het land, die ons niet zozeer beperkingen opleggen, als onze vrijheid waarborgen, bescherming bieden en alles wat ons dierbaar is, beveiligen.

Er is in onze tijd – een tijd waarin verder achtenswaardige mannen een loopje met de wet nemen, de wet naar hun eigen hand zetten en een oogje dichtknippen voor wetsovertredingen, een tijd waarin de misdaad ongestraft blijft, gewezen vonnissen niet voltrokken worden en onverantwoordelijk en onwettig gedrag alles te boven gaat wat ooit tevoren is vastgelegd – een zeer wezenlijke behoefte aan een terugkeer naar de fundamentele gerechtigheid die door de wet wordt verschaft wanneer eerlijke mensen zich eraan houden.

Met mijn ervaring in de zakenwereld, moet ik ook gehoorzaamheid aan de wetten van de economie noemen. Ongeacht of het om het individu of een bedrijf gaat, men kan niet voortdurend meer uitgeven dan er

GEHOORZAAMHEID AAN DE WET
Wij wenden ons meteen tot die beproefde en
vermaarde gedragscode die het mensdom
door iedere denkbare beroering heen tot leiding is
geweest. Aldoende is het alsof wij de echo van de
stem op de berg Sinaï in deze tijd tot ons horen
spreken.

RESPECT VOOR DE MEDEMENS
De apostel Paulus merkte op: „Herinner u de
woorden van de Here Jezus, die zelf gezegd
heeft: Het is zaliger te geven dan te ontvangen.”

ZELFBEHEERSING

De geschiedenis staat vol voorbeelden van mensen met lichamelijke gebreken die zich daar niet door lieten weerhouden. De grote Duitse componist Ludwig van Beethoven (1770-1827) bleef componeren, zelfs toen hij volkomen doof was geworden.

VREUGDEVOL DIENSTBETOON

Niemand heeft geleerd wat de betekenis van het leven is alvorens zich te hebben overgegeven aan de dienst van zijn medemensen.

Mozes, Ted Henningger. De apostel Paulus, Guido Reni; foto © met toestemming van Three Lions, New York. Portret van Beethoven, Joseph Karl Stieler, uit „Het veranderde beeld van Beethoven”, © 1987 van Alessandra Comini De barmhartige Samaritaan, Del Parsons.

wordt verdiend en tegelijkertijd solvent blijven. Deze wet geldt ook op landelijk niveau. En wanneer economische beslissingen niet op wetten maar op theorieën worden gebaseerd, is chaos het gevolg.

Een wijs mens heeft eens gezegd: „Wetten zijn de spelregels van het leven.“ In wezen zijn ze nog veel meer, want de wet gehoorzamen is een onontbeerlijke vereiste als wij willen slagen in ons zoeken naar een overvloedig leven.

R ESPECT VOOR DE MEDEMENS

Om een overvloedig leven te verkrijgen, moeten wij leren anderen te respecteren. De mens is van nature geneigd alleen zijn eigen eer te zoeken en niet die van zijn naaste of die van God. Niemand van ons leeft los van de ander – in onze stad, in ons land, in onze wereld. Er bestaat geen scheidingslijn tussen onze welvaart en de armoede van onze naaste.

Het is een onveranderlijke wet dat hoe meer u weggeeft, hoe meer u ontvangt. Wij voorzien in ons levensonderhoud door hetgeen we krijgen, maar we bouwen een leven op door hetgeen we geven.

Zoals de apostel Paulus opmerkte toen hij de ouderlingen toesprak: „Herinner u de woorden van de Here Jezus, die zelf gezegd heeft: Het is zaliger te geven dan te ontvangen“ (Hand. 20:35). Dit is een grotere waarheid dan velen van ons beseffen. Bovendien is het een zeer praktische waarheid.

In de gelijkenis van de rijke dwaas heeft de Heer ons in niet mis te verstane termen toegesproken:

„Ziet toe, dat gij u wacht voor alle hebzucht, want ook als iemand overvloed heeft, behoort zijn leven niet tot zijn bezit.

„En Hij sprak tot hen een gelijkenis en zeide: Het land van een rijk man had veel opgebracht.

„En hij overlegde bij zichzelf en zeide: Wat moet ik doen, want ik heb geen ruimte om mijn vruchten te bergen.

„En hij zeide: Dit zal ik doen; ik zal mijn schuren afbreken en grotere bouwen en ik zal daarin al het koren en al mijn goederen bergen.

„En ik zal tot mijn ziel zeggen: Ziel, gij hebt vele goederen liggen, opgetast voor vele jaren, houd rust, eet, drink en wees vrolijk.

„Maar God zeide tot hem: Gij dwaas, in deze eigen nacht wordt uw ziel van u afgeëist en wat gij gereedgemaakt hebt, voor wie zal het zijn?

„Zo vergaat het hem, die voor zichzelf schatten verzamelt en niet rijk is in God“ (Luc. 12:15–21).

Ons leven wordt gezegend met blijdschap wanneer wij elkaar oprecht respecteren. Ik wil in het bijzonder degenen die nog niet getrouwd zijn de volgende raad geven: Zij die in het huwelijk treden met de hoop op een blijvende band, moeten zekere vaardigheden en een goede instelling hebben. Zij moeten zich aan elkaar kunnen aanpassen; zij moeten het vermogen hebben om onderlinge problemen op te lossen; zij moeten

de bereidheid hebben om te geven en te nemen bij hun zoeken naar harmonie; en zij moeten in hoge mate edelmoedig zijn, waarbij hun eigenbelang wordt vervangen door het belang van de partner. Dat is respect. Het is een onderdeel van ons zoeken naar een overvloedig leven.

Z ELFBEHEERSING

De ware toetssteen van iemands onkreukbaarheid is zijn weigeren om iets te doen of te zeggen dat afbreuk zou doen aan zijn zelfrespect.

Een van de vereisten van het leven is het vermogen om keuzen te doen. Daarvoor moeten wij weten hoe wij de zaken en onszelf moeten bekijken. We moeten ook leren dat leven beteket in staat zijn moeilijkheden het hoofd te bieden; problemen zijn een normaal onderdeel van het leven; waar het om gaat is te zorgen dat wij er niet door overstelpt worden.

De strijd om zelfbeheersing kan iemand wat schrammen en blauwe plekken opleveren, maar het gevolg is altijd een betere man of vrouw. Zelfbeheersing is op zijn best een rigoreus proces; maar al te velen onder ons willen dat zij moeite- en pijnloos is.

In plaats van zich in te spannen, maken sommige mensen excuus voor hun verzaken. Wij horen het argument: „Ik heb het als kind veel moeilijker gehad dan anderen.“ Anderen zeggen: „Ik heb een lichamelijke handicap.“ Maar de geschiedenis staat vol voorbeelden van mensen met lichamelijke gebreken die zich daar niet door lieten weerhouden. De Griekse dichter Homerus (omstreeks 850 v. Chr.), de Engelse dichter John Milton (1608–1674) en de Amerikaanse historicus William Prescott (1796–1859), hadden allen een goed excuus: ze waren blind. De Athener Demosthenes (omstreeks 385–322 v. Chr.), de grootse redeenaar aller tijden, had een geweldig excuus: zijn longen waren zwak, zijn stem was hees en onwettend en hij stotterde. De grote Duitse componist Ludwig van Beethoven (1770–1827) bleef componeren, zelfs toen hij volkomen doof was geworden. Zij hadden allemaal een goed excuus om niets uit te voeren – maar zij hebben er nooit gebruik van gemaakt.

De wereld van vandaag beweegt in een steeds hoger tempo. De wetenschappelijke prestaties zijn geweldig, de vooruitgang op geneeskundig gebied is fenomenaal, en de onderzoeken van het binnenste van de aarde en de uiterste grenzen van de ruimte zijn ontzagwekkend.

In ons op wetenschap gerichte tijdperk, waarin wij het heelal leren beheersen, slagen wij er niet in onszelf te beheersen; dientengevolge geven wij onze goedmoedigheid prijs.

Dankzij de hedendaagse wetenschap is de mens in staat zich met grote snelheid door de ruimte te bewegen en geruisloos en moeiteloos in atoomonderzeeërs onder water te reizen. Kon de mens, nu hij kan vliegen als een vogel en zwemmen als een vis, maar eens

leren op de aarde te wandelen als een mens.

Hoe verbazingwekkend de onderzoeken van de mens in de ruimte ook zijn, zijn prestaties op aarde zijn nauwelijks minder wonderbaarlijk. Het tijdschrift *Time*, bijvoorbeeld, zegt dat computers „bezig zijn de hele zakenwereld te veranderen. Ze hebben de wetenschap en de geneeskunde nieuwe uitzichten gegeven, de technieken van het onderwijs gewijzigd en de doeltreffendheid van de overheid verhoogd.“

Is het mogelijk dat deze apparaten, die kunnen optellen, vermenigvuldigen, delen, sorteren, schrappen en onthouden, op zekere dag in staat zullen zijn om te denken? Het antwoord is een onduidelijk *Nee*. Hoewel de computer een grote vooruitgang is in het denkproces van de mens, is het noch het symbool van het millennium, noch een serieuze rivaal van het menselijk brein. De mens kan uitermate ingewikkelde apparaten ontwerpen, maar hij kan ze niet het leven geven of het vermogen om te redeneren en te oordelen.

Waarom? Omdat dit goddelijke gaven zijn die alleen volgens Gods goeddunken worden verleend.

God heeft ook eens een computer gemaakt, en wel met oneindig veel zorg en precisie, die de gecombineerde inspanning van alle wetenschappers te boven gaat. Hij ging uit van een hoofdconstructie van klei, die Hij voorzorg van een systeem voor het continu verzamelen van allerlei gegevens door middel van het zien, horen en voelen; een circulatiesysteem om alle kanalen voortdurend schoon en bruikbaar te houden; een spijsverteringsstelsel om kracht en energie op peil te houden; en een zenuwstelsel voor de constante communicatie en coördinatie van alle onderdelen. Toen het daar op de grond lag in de hof van Eden, overtrof het de meest ingenieuze moderne computer – en was even dood. Het was toegerust om de meest ingewikkelde vergelijking te memoriseren, te calculeren en op te lossen, maar er ontbrak iets.

Toen kwam God „en blies de levensadem in zijn neus; alzo werd de mens tot een levend wezen“ (Gen. 2:7).

Om die reden bezit de mens vermogens die geen enkele moderne computer bezit of ooit bezitten zal. God gaf de mens het leven en daarmee het vermogen om te denken, te redeneren, te beslissen en lief te hebben. Met zulke vermogens die u en mij zijn gegeven, wordt zelfbeheersing onontbeerlijk als wij een overvloedig leven willen hebben.

VREUGDEVOL DIENSTBETOON

Om ware blijdschap te vinden, moeten we die buiten onszelf zoeken. Niemand heeft geleerd wat de betekenis van het leven is alvorens zich te hebben overgegeven aan de dienst van zijn medemensen. Dienstbetoon aan anderen houdt verband met plicht, waarvan het nakomen ware vreugde met zich meebrengt.

Misschien is ons dienstbetoon op de jeugd gericht.

Zo ja, dan geef ik u de raad: „De jeugd heeft behoefte aan minder vitters en meer voorbeelden.“ Over honderd jaar zal het er niet toe doen in wat voor huis wij woonden, hoeveel geld er op onze bankrekening stond, of hoe onze kleren eruit zagen. Maar de wereld is misschien een wat beter oord omdat wij belangrijk waren in het leven van een jongen of een meisje.

Dr. Hans Selye heeft eens wijselijk gezegd: „Noch rijkdom, noch geweld, noch welk machtsinstrument dan ook kan ooit zo goed onze geborgenheid en gemoedsrust verzekeren als het weten dat wij bij een groot aantal mensen een gevoel van dankbaarheid te weeg hebben gebracht.“ (*The Stress of Life*, New York: McGraw-Hill, 1956, blz. 287.)

Dat is de vreugde die het gevolg is van dienstbetoon.

Onze opleiding, onze ervaring, onze kennis zijn werktuigen die vaardig gebruikt moeten worden. Wij hebben ze onszelf eigen gemaakt. Ons geweten, onze liefde en ons geloof zijn tere, kostbare instrumenten die onze bestemming bepalen. Ze zijn ons door God gegeven.

Moge ieder van ons groot succes hebben bij zijn of haar zoeken naar het overvloedige leven door middel van *gehoorzaamheid aan de wet, respect voor de medemens, zelfbeheersing en vreugdevol dienstbetoon*.

En moge wij daarbij steeds de vrede hebben die ons door Jezus Christus, de bron van het overvloedige leven, geboden wordt. □

SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

Enkele belangrijke punten, die u tijdens uw huisonderwijs naar voren kunt brengen:

1. Er zijn mensen die per abuis denken dat het overvloedige leven af te meten is aan de genoegens, pleziertjes en luxe ervan.
2. De vreugde en blijdschap van een werkelijk overvloedige leven worden gevonden in gehoorzaamheid van de wet, respect voor de medemens, zelfbeheersing en vreugdevol dienstbetoon.
3. Het naleven van de beginselen die in dit artikel worden besproken, voert ons tot de vrede die ons door de Heer is beloofd.

Wenken voor de bespreking

1. Vertel hoe u zich voelt over het vinden van ware vreugde en blijdschap in het leven.
2. Zijn er teksten of aanhalingen in dit artikel die de leden van het gezin kunnen voorlezen en bespreken?
3. Zou deze bespreking beter verlopen als u van tevoren met het hoofd van het gezin sprak? Is er een boodschap van de quorumleider of van de bisschop?

VREUGDE EN VERDRIET

WAT WIJ VAN LEHI KUNNEN LEREN

Toen ik een paar jaar geleden op bezoek was bij een goede vriend, merkte ik dat hij er bijzonder ontmoedigd uitzag. Hij is onderwijzer en zijn vrouw werkt niet. Met negen kinderen zaten ze financieel nogal krap.

Ik vroeg hoe het met hem ging. Hij aarzelde en wilde kennelijk liever niet over zijn moeilijkheden praten. Maar met tranen in zijn ogen maakte hij me tenslotte deelgenoot van de zorgen die hij om zijn gezin had. Een van zijn zoons was met zijn schoolopleiding gestopt en was het huis uit gegaan; nu bracht hij zijn tijd door met drinken, tabak kauwen en fuiven met zijn vrienden. Zijn dochter van achttien was de fout in gegaan en wilde trouwen, maar niet in de tempel. Zijn zoon van zestien had grote problemen met drugs en drank. Zijn oudste zoon was weliswaar op zending, maar de behandelkosten van de zoon van zestien waren zo hoog, dat het helemaal mis dreigde te lopen met de gezinsfinanciën.

Mijn vriend vertelde me hoe schuldig en hoe onwaardig hij zich voelde. Tengevolge van de grote druk waar het gezin onder gebukt ging, gaven hij en zijn vrouw elkaar de schuld van de problemen van hun kinderen, en hun huwelijk leed hier erg onder. Het was duidelijk dat hij het erg moeilijk had en zich afvroeg waarom zijn gezin dit alles overkwam terwijl hij toch had geprobeerd het evangelie na te leven.

Veel heiligen der laatste dagen begeven zich enthousiast op het evangeliepad en verwachten daarbij niet anders dan geluk; in plaats daarvan merken zij dat ze overweldigd worden door onverwachte tegenslagen en moeilijkheden. Sommigen die met zulke problemen te kampen krijgen worden verbitterd. Zij twijfelen aan Gods liefde en komen de toezeggingen die zij hebben gedaan niet meer na. Weer anderen verliezen hun geloof helemaal en zoeken naar de oplossing voor hun pijn in de zonde.

Degenen onder ons die deze pijn ondergaan, kunnen veel leren van Lehi's ervaringen in de wildernis. Lehi begon met volle moed aan het avontuur dat de Heer voor hem had bestemd. Jaren later echter liet hij merken hoeveel pijn en hartzeer hij in de wildernis had geleden toen hij zei: „En thans spreek ik tot u, Jozef, mijn laatstgeborene. Gij werdt geboren gedurende mijn ellende in de wildernis; ja, in de dagen van mijn grootste smart heeft uw moeder u gebaar” (2 Ne. 3:1).

Net als Lehi bevinden veel mensen zich in wat zeer wel de „ellende in de wildernis” kan worden ge-

noemd. Door omstandigheden die zij grotendeels niet zelf in de hand hebben, raken zij afgezonderd van degenen die zij liefhebben. Zij verlangen naar vrede, maar voelen slechts wanhoop.

Toch kunnen zulke ervaringen onze groei bevorderen. Ouderling Marvin J. Ashton heeft gezegd dat „ware groetheid het beste kan worden afgemeten aan de manier waarop iemand reageert op de gebeurtenissen in zijn leven die volkomen oneerlijk, onredelijk en onverdiend lijken te zijn.” (*De Ster*, januari 1985, blz. 19.)

Net zoals Lehi moeten wij goed van start gaan

Lehi had in Jeruzalem een gerieflijk leven voor zichzelf en zijn gezin opgebouwd. Maar toen hij het woord van de Heer hoorde, vervulde het zijn hart en zijn ziel met vrede en vreugde. Zijn stoffelijke rijkdommen werden minder belangrijk dan de vreugde en de hoop die hij voelde wanneer hij dacht aan de liefde die hem werd aangeboden door de verzoening van Jezus Christus. Die liefde was als een verrukkelijke vrucht voor zijn ziel.

Als iemand goed van start gaat en voortgaat op diezelfde koers, zal hij waarschijnlijk goed terechtkomen. Zo ook, als iemand verkeerd van start gaat en volhardt zoals hij begon, zal hij verkeerd terechtkomen. Lehi begon goed. Hij oefende geloof in de Heer Jezus Christus en bekeerde zich van zijn zonden met een oprecht hart, zonder enige schijnheiligheid. Zijn bekeering had vergeving en het gezelschap van de Heilige Geest tot gevolg. Toen hij tot zover rechtvaardig had geleefd, was Lehi klaar voor zijn „wildernis van ellende.”

Lehi leefde in geloof en dankzegging

Lehi's reis de wildernis in was een bewijs van zijn geloof in de Heer. Wij lezen: „En hij verliet zijn huis en het land zijner erfenis en zijn goud, zijn zilver en zijn kostbaarheden, en nam niets anders mede dan zijn gezin en levensmiddelen en tenten, en trok de wildernis in.” (1 Ne. 2:4.)

Toen de familie drie dagen lang in de wildernis had gereisd, hielden zij halt en sloegen hun tenten op in een dal aan de oever van een rivier. Wij lezen: „En daar bouwde hij een altaar van stenen, offerde de Here en dankte de Here, onze God” (1 Ne. 2:6-7).

Tijdens al zijn reizen in de wildernis was Lehi de Heer indachtig en trachtte hij steeds zijn geboden te onderhouden. Waar hij zich ook bevond of wat zijn omstandigheden ook waren, Lehi verootmoedigde zich, aanbad God en dankte de Heer voor zijn barmhartigheid en zegeningen. Hoewel sommigen in Lehi een misleide oude man zagen, vertrouwde hij op zijn Hemelse Vader, omdat hij wist dat „alle dingen mede-werken ten goede voor hen, die God liefhebben” (Zie Rom. 8:28).

Lehi's visioen van Gods plan voor zijn familie

Hoewel Lehi goed van start ging en met een geest van dankbaarheid geloof in God oefende, werd pijn hem niet bespaard. Op het moment dat hij een dank-offer bracht, klaagden Laman en Lemuël tegen hem. Zij noemden hem een man die „visioenen ontving en hen uit het land van Jeruzalem had geleid, hen het land hunner erfenis, hun goud en hun zilver en hun kostbaarheden had doen verlaten om in de wildernis om te komen. En dit, zeiden zij, had hij wegens de dwaze ingevingen van zijn hart gedaan” (1 Ne. 2:11). Net als de Joden in Jeruzalem verwierpen Laman en Lemuël de woorden van hun vader.

Lehi was niet van steen. Hij was een man met gevoelens. Hij had de liefde en steun van zijn gezin nodig. Hij had zich helemaal alleen moeten handhaven tegen zijn vrienden en stadgenoten, maar de weerspanningheid van zijn beide oudste zoons moet hem stellig veel pijn hebben gedaan.

Met grote moeite slaagde Lehi erin de twijfels van zijn twee oudste zoons te ontzenuwen, waarna hij hen overreedde om samen met Nephi en Sam terug te keren naar Jeruzalem om de koperen platen te halen. Toen hun terugkeer uitbleef begon Sariah, in de veronderstelling dat haar zoons waren omgekomen, ook tegen Lehi te klagen en hem ervan te beschuldigen een dwaze oude man te zijn: „Gij hebt ons uit het land onzer erfenis weggevoerd, en mijn zoons zijn niet meer, en wij komen om in de wildernis” (1 Ne. 5:2).

Er is haast niets pijnlijkers dan wanneer onze man of vrouw, op wiens steun wij vertrouwen, door de geest van twist en onbegrip van ons wordt gescheiden. Lehi had zijn vrouw en kinderen lief en wilde dat zij, net als hijzelf, Gods wegen kenden. De opstandigheid van zijn zoons moet hem ten zeerste hebben geriefd, maar om dezelfde beschuldigingen en angsten

uit de mond van zijn vrouw te horen, moet Lehi nog pijnlijker hebben getroffen. Zulke momenten kunnen zo donker en zo vol twijfel en vrees zijn, dat mensen ertoe worden gebracht niet alleen aan zichzelf te gaan twijfelen, maar soms zelfs ook aan God.

In zijn lijden had Lehi zich gemakkelijk van God hebben kunnen afwenden. Maar hij wendde zich juist in geloof en vertrouwen tot Hem. Daarop ontving hij wat wij tegenwoordig de „droom van Lehi” noemen. In dat visioen werd Lehi getoond dat zijn kinderen hun eigen vrije wil hadden. Zij konden tegen hem en tegen God opstaan en de Geest van de Heer kwijtra-ken of op God vertrouwen en dezelfde heerlijke vrucht van het evangelie proeven die hij proefde. De keus was aan hen.

Waarschijnlijk werd Lehi's pijn niet minder toen hij dat begreep, maar ongetwijfeld werden zijn eventuele schuldgevoelens erdoor weggenomen, terwijl Gods goedheid en persoonlijke betrokkenheid bij het leven van al zijn kinderen opnieuw werden bevestigd.

Lehi's ervaring herinnert ons eraan dat beproevingen en lijden werktuigen kunnen zijn in de handen van een barmhartige God, waarmee Hij zijn kinderen vormt tot zoons en dochters die de verhoging waardig zijn. John Taylor, wiens geloof ook werd beproefd, haalde eens de volgende woorden van de profeet Joseph Smith aan: „God zal u achterhalen en Hij zal de snaren van uw hart pakken en eraan rukken; als u daar niet tegen kunt, bent u ongeschikt om een erfdeel in het celestiale koninkrijk van God te ontvangen.” (*Journal of Discourses*, deel 24, blz. 197.)

In deze tijd heeft ouderling Marvin J. Ashton opgemerkt dat God zijn hand heeft in al ons doen en laten. Hij zei: „Zou het, wanneer verdriet en hartzeer in ons leven toeslaan, niet een geweldige troost zijn als wij op de fluistering van God: 'Weet je waarom dit je is overkomen?' de innerlijke vrede konden hebben om te antwoorden: 'Nee, maar u wel?'

„Vrede is stellig het tegenovergestelde van vrees. Vrede is een zegen die hun ten deel valt die op God vertrouwen. Zij komt tot stand door persoonlijke rechtvaardigheid.” (Vrede – een overwinning van beginselen, *De Ster*, nr. 2. 1986, blz. 59.)

Lehi hield vol

Zoals edelstaal moet worden verhit en gekoeld en dan weer verhit, zo moeten de zoons en dochters van

TOEN NEPHI ZIJN BOOG BRAK EN DE FAMILIE DREIGDE TE VERHONGEREN, BEGON ZELFS LEHI TEGEN DE HEER TE KLAGEN. MAAR NA DOOR DE HEER TE ZIJN BESTRAFT, BEKEERDE LEHI ZICH EN DANKTE HIJ GOD.

„Nephi leert ertug met roedel na zijn boog gebroken te hebben“, van Clark Kelly Price.

God die verhoogd willen worden herhaaldelijk in het vuur worden getemperd en in de wateren van tegen-spoed worden beproefd. Er was Lehi gezegd dat hij een land van belofte zou beërven, maar het leek erop dat hem slechts strijd, pijn en verdriet ten deel waren gevallen.

Toen Nephi zijn boog brak en zij dreigden te verhongeren, werden Laman en Lemuël en de zoons van Ismaël boos. Zelfs Lehi begon tegen de Heer te klagen. De last van klagende kinderen, vermoeidheid, zijn hoge leeftijd, het eindeloze rondwalen en de dreigende hongerdood, moet zijn ziel wel terneergedrukt hebben.

De Heer reageerde op het klagen van Lehi. Wij lezen: „En de stem des Heren kwam tot (Lehi); en hij werd waarlijk gekastijd wegens zijn morren tegen

de Here, zodat hij zeer diep bedroefd werd” (1 Ne. 16:25). Na door de Heer te zijn bestraft, bekeerde Lehi zich en dankte hij God. Hij verzamelde zijn krachten en ging vol geloof verder.

Na een kort verblijf in het land Overvloed, ging de groep van Lehi aan boord van hun schip om de oceaan over te steken. Eenmaal aan boord werd Lehi opnieuw gegriefd door het optreden van enkele kinderen. Laman en Lemuël en de zoons van Ismaël en hun vrouwen begonnen pret te maken en ruwe taal uit te slaan. Toen Nephi met hen probeerde te spreken, bonden Laman en Lemuël hem vast. Vervolgens stak er zo'n zware storm op, dat het schip dreigde te vergaan.

Wij lezen dat Lehi en Sariah, „die bejaard waren en veel leed van hun kinderen hadden ondervonden, ziek werden, ja, bedlegerig.

„Wegens hun droefheid en smart en de ongerechtigheid van (Laman en Lemuël) waren zij er na aan toe om van dit leven te scheiden en voor hun God te verschijnen; hun grijze haren waren op het punt tot stof weder te keren, ja, om met smart te worden nederge-laten in een watergraf” (Zie 1 Ne. 18:17–18).

Velen van ons kijken uit naar een tijd dat wij het alle-maal wat gemakkelijker zullen krijgen. Wij zijn van mening dat de Heer ons „een goede afloop verschul-digd is”. Toch zal die goede afloop voor velen van ons misschien niet in dit leven komen. Onze opgaaf is om onze beproevingen te verdragen totdat ze voorbij zijn.

Inmiddels zorgt het temperen van onze ziel er als-maar voor dat wij Gods vergeving ervaren en de troost van de Geest ontvangen. Het is treffend dat het juist de dingen zijn die een wig tussen ons en God probe-ren te drijven, die ons zo vaak nader tot Hem brengen. Toen de apostel Paulus zo goed als een heel leven van vervolging en beproevingen achter de rug had, zei hij:

„Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid, of vervolging of hon-ger, of naaktheid, of gevaar, of het zwaard? . . .

„Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad.

„Want (wij) zijn verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here” (Rom. 8:35–39).

Ook Lehi ontdekte vrede. Na de beproevingen van de wildernis te hebben meegemaakt en in het beloofde land te zijn aangekomen, schreef hij vlak voor zijn dood: „De Here heeft mijn ziel uit de hel verlost; ik heb Zijn heerlijkheid aanschouwd en ik ben voor eeu-wig in de armen Zijner liefde omsloten” (2 Ne. 1:15).

De „ellende in de wildernis” had haar werk gedaan, zoals zij dat doet voor allen die goed van start gaan en doorgaan zoals zij begonnen zijn. Lehi’s ziel was ge-louterd. Hij had het rukken aan de snaren van zijn hart doorstaan en was nu klaar om de beloning te ont-vangen die de Heer hem had beloofd.

Net als Lehi is ook mijn vriend door zijn persoonlijke „wildernis” heen gekomen. Zijn kinderen zijn terug-gekeerd tot het geloof van hun ouders en proberen in hun leven het voorbeeld van Christus te volgen. Het was geen gemakkelijke strijd, maar zij hebben hem allemaal goed doorstaan.

Natuurlijk lopen niet alle verhalen even goed af als wij wel zouden willen. Het is een ontvrunderende ge-dachte dat Lehi’s beide oudste zoons nooit de groots-heid van hun vader hebben onderkend. Maar dat weerhield Lehi, Sariah, Nephi, Sam, Jakob en Jozef er niet van om deel te hebben aan de liefde van God.

Tenslotte komt de verhoging tot ons allen persoon-lijk naarmate wij onze „behoudenis bewerken met vreeze en beven” (Fil. 2:12).

Misschien zullen de volgende woorden ons helpen tijdens de reis door onze eigen „wildernis”:

*Als door bitter lijden Ik u roep te gaan,
en gij veel verdriet ondervindt op uw paden,
zo zal Ik in smarten van u gezinszins vliên,
maar bijstand en hulpe, maar bijstand en hulpe,
maar bijstand en hulpe in kommer u biên (HL 152). □*

TIJDENS AL ZIJN REIZEN
IN DE WILDERNIS WAS LEHI
DE HEER INDACHTIG EN TRACHTTE
HIJ STEEDS ZIJN GEBODEN TE
ONDERHOUDEN, OMDAT HIJ WIST DAT
„ALLE DINGEN MEDEWERKEN TEN
GOEDE VOOR HEN, DIE
GOD LIEFHEBBEN.”

LEIDRAAD VOOR GEZINNEN

DE VOORBEREIDING OP UW TEMPELBEGIFTIGING

Omdat ze zo heilig zijn, worden de tempelverordeningen alleen in de tempel besproken. Daarom weten leerkrachten of vrienden soms niet precies wat ze u bij uw voorbereiding op uw tempelverordeningen wel en niet kunnen vertellen.

Bij uw voorbereiding zult u uw ervaringen in de tempel in geloof moeten benaderen en moeten inzien dat u bij uw eerste bezoek niet elke verordening of alles wat de tempel leert zal begrijpen. Uw eerste bezoek aan de tempel is slechts een prachtig begin van een heel *leven* van voortdurend geestelijk onderwijs en spirituele verlichting.

Ouderling John A. Widtsone van de Raad der Twaalf 1921–1952 schreef dat het werk in de tempel onder meer de volgende zaken omvat: „Dopen, ambtsordening in het priesterschap, huwelijken, en verzegelingen voor tijd en eeuwigheid voor de levenden en de doden, de begiftiging voor de levenden en de doden, evangelieonderwijs, en raadgevingen voor het werk van de bediening.”

Een tempel, zo zei hij, is „een plaats van priesterschapsopvoeding, van vrede, van verbonden, van zegeningen, en van openbaring . . . Alle getrouwe leden van de kerk worden uitgenodigd en aangespoord om gebruik te maken van de tempel en haar voorrechten te genieten.” (Unified International Magazines, juni 1968.)

De betekenis van de begiftiging

Na de doop worden we begiftigd met de gave van de Heilige Geest. Maar een tempelbegiftiging houdt meer in dan dat. Zij is een reeks verbonden die we met de Vader sluiten om een kuis en deugdzaam leven te leiden, om in dienst van onze naaste onze zelfzuchtige verlangens opzij te schuiven om zijn koninkrijk op te bouwen; en Hij op zijn beurt belooft ons bescherming en zegeningen in dit leven en grotere zegeningen en heerlijkheid in de eeuwigheid.

President Brigham Young heeft gezegd: „Ik zal u een korte definitie geven. Uw begiftiging dient om alle noodzakelijke verordeningen in het huis des Heren te ontvangen, om u in staat te stellen na dit leven terug te keren in de tegenwoordigheid van de Vader en

voorbij de engelen te gaan die als wachtsters staan opgesteld.” (*Discourses of Brigham Young*, bezorgd door John A. Widtsone, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1941, blz. 416.)

Door deze verordening kunnen waardige heiligen begiftigd worden met macht van omhoog om het kwaad van deze wereld te weerstaan. Tijdens de begiftiging wordt onderricht gegeven over de schepping van de aarde. Zij leren over de overtreding van Adam en Eva en hun uitwerping uit de hof van Eden. Zij worden onderwezen over het plan van zaligheid, de afval en de herstelling van het evangelie. Zowel de methode als inhoud van het onderricht in de tempel zijn diep geestelijk en verdienen een leven lang regelmatig bezoek en studie.

„De tempelceremoniën zijn ingesteld door een wijze Hemelse Vader, die ze in deze laatste dagen geopenbaard heeft als leidraad voor en tot bescherming van ons leven, opdat u en ik niet tekort zullen schieten in ons streven naar verhoging in het celestiale koninkrijk, waar God en Christus wonen.” (Harold B. Lee, *Decisions for Successful Living*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1973, blz. 141.)

Net zo goed als de doop een essentiële verordening voor onze zaligheid is, is de begiftiging essentieel voor onze verhoging. Daarbij komt dat zij een individuele verordening is die verricht moet worden voor wij de verzegelde verordening van het eeuwig huwelijk ontvangen.

Waardig om de begiftiging te ontvangen

Of wij de verordeningen van het evangelie mogen ontvangen hangt van onze waardigheid af. Dit geldt vooral voor de tempel. „Als wij niet voldoende waardig zijn voor en onze geest en ons hart niet terdege hebben voorbereid op de zegeningen van de begiftiging, is het beter het huis des Heren, waar het licht der waarheid zo helder schijnt, niet te betreden, want licht kan zegenen en veroordelen.” (John K. Edmunds, *Through Temple Doors*, Salt Lake City: Bookcraft, 1978, blz. 77.)

De waardigheidsnormen die voor de tempel gelden zijn ondermeer:

- zedelijk rein zijn
- de profeet steunen als de enige op aarde die gemachtigd is alle priesterschapsleutels te gebruiken
- volgens de normen van de kerk leven
- alle zonden beleden hebben
- eerlijk zijn
- actief en goed lid zijn
- een volle tiende betalen
- een goede relatie hebben met alle familieleden
- de plaatselijke en algemene leiders van de kerk steunen
- het woord van wijsheid onderhouden
- geen betrekkingen hebben met afvalige groeperingen

Wanneer wij met de bisschop of gemeentepresident spreken en dan met een lid van het ring- of zendingspresidium om een tempelaanbeveling te krijgen, wordt ons gevraagd of wij volgens deze normen leven. Zij die hun priesterschapsleiders van hun waardigheid kunnen overtuigen, ontvangen een tempelaanbeveling die zij bij de ingang van de tempel moeten laten zien. Hun handtekening op de aanbeveling is hun persoonlijke waarborg dat zij waardig zijn de tempel te betreden.

Uw bisschop of gemeentepresident kan al uw vragen beantwoorden over andere regels die voor een bezoek aan de tempel gelden. Deze zijn onder meer:

- Jonge mensen ontvangen hun begiftiging kort voor zij op zending gaan of trouwen.
- Een man moet het Melchizedeks priesterschap dragen.
- Een volwassen ongehuwde vrouw mag haar begiftiging ontvangen voor zij in de tempel trouwt of wanneer de bisschop vindt dat zij geestelijk voorbereid is.
- Iemand die met een niet-lid of met een niet-begiftigd lid getrouwd is mag een tempelaanbeveling aanvragen als zijn of haar huwelijkspartner hierin toestemt.
- Een nieuwe bekeerling wacht een jaar alvorens de tempel te bezoeken.
- Omstandigheden waar speciaal toestemming gegeven wordt daargelaten, moeten echtparen die niet in de tempel trouwen ook een jaar wachten voor zij

hun begiftiging kunnen ontvangen of hun huwelijk laten verzegelen.

Het eerste bezoek aan de tempel

Als u bij uw eerste bezoek aan de tempel gehaast bent, zal het lijken of er iets ontbreekt. *Slechts één keer* zult u uw eigen begiftiging ontvangen, dus het is het waard om de tijd te nemen om van ieder aspect van de gebeurtenis iets plezierigs en gedenkwaardigs te maken. Zorg dat u ruim op tijd komt, niet alleen om uw aanbeveling te laten controleren en uw kleding in orde te maken, maar ook om in een rustige, peinzende stemming te komen opdat de Heilige Geest u kan helpen bij wat u gaat meemaken. Een geruststellende gedachte wat betreft uw eerste tempelbezoek is dat er voortdurend een tempelwerker bij u zal zijn om u te helpen.

Heilige symbolen en tempelbezoek

Door de eeuwen heen heeft men vaak symbolen gebruikt om waarheden voor te stellen. Veel van het begrip van de tempelbegiftiging hangt af van een bewustheid van symbolen. Symbolen zijn een zeer eenvoudige wijze van expressie, hoewel er jaren van tempelbezoek voor nodig zijn om te beseffen hoeveel de symbolen die in de tempel gebruikt worden inhouden. Zonder gedetailleerd op de ceremonie in te gaan, kunnen we de aard bespreken van het symbolisme dat daar gebruikt wordt. In het boek *The Holy Temple*, bijvoorbeeld, schrijft ouderling Boyd K. Packer van de Raad der Twaalf:

„Bij het verordeningswerk in de tempel wordt witte kleding gedragen. Deze kleding symboliseert reinheid, waardigheid en zuiverheid . . .

„Leden die hun tempelverordeningen ontvangen hebben dragen het garment of ondergoed . . .

„Het garment vertegenwoordigt heilige verbonden. Het werkt ingetogenheid in de hand en wordt een schild en een bescherming voor de drager.”

„De Tempel zelf wordt een symbool. Als u een van de tempels 's avonds gezien hebt, prachtig verlicht, dan weet u wat voor een indrukwekkend gezicht dat

kan zijn. Het huis des Heren, badend in licht, duidelijk zichtbaar in de duisternis, wordt symbolisch voor de macht en inspiratie van het evangelie van Jezus Christus, dat een baken is in een wereld die steeds verder in geestelijke duisternis wegzinkt.

„Dat licht is ook symbolisch voor een ander soort licht – geestelijk licht . . . Hoeveel geestelijk licht wij bij het leerproces absorberen hangt van onze ontvankelijkheid af.” (Boyd K. Packer, *The Holy Temple*, Salt Lake City: Bookcraft, 1980, blz. 42, 44, 71, 75.)

Deze korte inleiding op de taal van eeuwige symbolen is slechts het begin van de symbolen die de Heer en zijn dienstknechten hebben gebruikt om de verborgenheden van God en de aard van de eeuwigheid te bespreken. De waarheden die in de tempelverordeningen gesymboliseerd worden ontvouwen zich naarmate u deze in de tempel overdenkt en door de Geest de eeuwige aard tracht te bevatten van wat u onderwezen is.

Het verdient nadruk dat ons streven om de symbolen die in de tempel gebruikt worden te begrijpen, slechts het begin is van zinvol tempelwerk. De heilige belofte die we doen moeten nagekomen en nageleefd worden in alle aspecten van ons dagelijkse leven.

Het is een voorrecht om het huis des Heren te mogen betreden. Een begrip van de noodzaak van de begiftiging maakt ons leven zinvol en geeft dit een doel. Na uw begiftiging ontvangen te hebben, kunt u steeds weer naar de tempel teruggaan voor rechtvaardige mensen die gestorven zijn zonder de eeuwige verordeningen van de doop, bevestiging, begiftiging en verzegeling te hebben ontvangen. De zoete vreugde van het werken voor een ander is deel van wat het wil zeggen om „de maat van de wasdom der volheid van Christus” te bereiken (zie Ef. 4:13). Of zoals ouderling Boyd K. Packer tijdens de aprilconferentie in 1987 vroeg: „Is het niet christelijk, dat wij de tempelverordeningen ondergaan ten behoeve van hen die dat niet zelf kunnen doen?”

De tempel bezoeken om onze eigen begiftiging te ontvangen en dan ons leven lang geestelijke waarheden te leren door voor anderen de tempel te bezoeken, is een belangrijk facet van onze zending en de zending

van de kerk: de heiligen te vervolmaken, het evangelie te verkondigen, en de doden te verlossen.

UW KINDEREN OVER DE TEMPEL ONDERWIJZEN

Uw eigen houding zal veel invloed hebben op uw kinderen en hun voorbereiding op de dag dat zij de gelegenheid zullen hebben om naar de tempel te gaan. Als kinderen zich bewust worden van de diepgaande dankbaarheid van hun ouders voor de zegeningen van de tempelbegiftiging, zullen zij ook naar deze zegen uitzien.

U kunt het belang van de tempel op verschillende manieren op uw kinderen overbrengen. U kunt foto's en afbeeldingen van tempels aan de muur hangen. U kunt gezinsavonden gebruiken om in algemene bewoordingen de tempelverordeningen uit te leggen. Mogelijk dat u in gezinsgebeden en vaderlijke zegens zich geïnspireerd voelt om het belang van de tempel naar voren te brengen.

Het bespreken van de normen die voor de tempel gelden geeft u de kans om beginselen te onderwijzen als ordelijkheid, ingetogenheid in kleding, en de eeuwige familie. Dit kan al met kinderen die nog niet naar school gaan, maar vooral met kinderen die zich voorbereiden op hun doop.

Als uw kinderen in een dergelijke omgeving opgroeien, zullen zij diep respect voor de tempel krijgen, vooral als zij zien dat u regelmatig de tempel bezoekt en daar geestelijke kracht opdoet.

Na deze zaken discreet en onder gebed tijdens de gezinsavond of persoonlijke studie besproken te hebben met uw zoon of dochter die zich op de begiftiging voorbereidt, is het goed als alle verdere gesprekken over dit heilige onderwerp in de tempel gevoerd worden. Dit artikel is geschreven om u in staat te stellen op comfortabele maar respectvolle wijze uw kinderen te vertellen wat zij bij hun eerste bezoek aan de tempel kunnen verwachten.

Door uw kinderen te helpen de zegeningen van de begiftiging en regelmatig tempelbezoek te begrijpen, zal uw geestelijke relatie met hen zich verdiepen. Net als Henochs vader onderwijst u hen dan „in al de wegen Gods” (Moz. 6:21). □

„DE LIEFDE IS NIET LICHTGERAAKT”

Doel: Boosheid en twist leren vermijden.

Omdat haar man al vroeg weg was voor een priesterschapsleidersvergadering, moest Maartje in haar eentje de kinderen klaar maken voor de kerk. De baby was aan 't zeuren, de kleine Rebekka was een van haar schoentjes kwijt, terwijl David van vier bij 't ontbijt gemorst had op zijn schone zondagse blouse. Maartje voelde zich zo gefrustreerd, dat ze grote zin had geen moeite meer te doen en maar thuis te blijven. Toen ze eenmaal in de kerk was – te laat natuurlijk – was ze nog steeds boos op Rebekka en David en kon ze de eerbiedige geest moeilijk te pakken krijgen.

We voelen ons haast allemaal weleens gefrustreerd of ongeduldig. Maar wanneer we die gevoelens de vrije loop laten door op iemand boos te worden, krenken we de Heilige Geest. In ons streven om tot Christus te komen en onszelf te vervolmaken, moeten we onszelf niet afvragen: „Wat is eerlijk?” maar: „Wat zou Jezus willen dat ik doe?”

Jezus doorstond intense vervolging (zie 1 Ne. 19:9). Hij vroeg zelfs vergeving voor hen die Hem kruisigden (zie Luc. 23:34). Hoewel de meesten van ons niet te maken krijgen met vervolging, worden we wel vaak geïrriteerd door kleine dingen. Ongemanierheid, ongehoorzaamheid, moeten wachten, meningsverschillen, teleurstellingen en verwachtingen waar niet aan voldaan wordt kunnen ons ergeren, vooral wanneer wij vermoeid of ziek zijn, of haast hebben.

Bij zulke gelegenheden zal onze eerste reactie misschien boosheid zijn. Maar wij kunnen ook het besluit nemen om liefdevol te reageren en niet „lichtgeraakt” te zijn (zie Moro. 7:45). Wij kunnen

de andere wang toekeren (zie Matt. 5:38–39) en geduld en vriendelijkheid ten toon spreiden.

Wij kunnen het nodige doen om een liefdevolle geest te ontwikkelen. Wij kunnen ons toeleggen op manieren om boosheid of ongeduld te beheersen. Een paar keer diep zuchten en eventjes nadenken voor we iets zeggen kan weleens helpen, evenals de gewoonte aanknepen om ons af te vragen wat Jezus op dat moment van ons verlangt. Daarnaast kunnen gebed en bekering onze geest genezen en ons hart met liefde vullen.

Door te leren twist te vermijden en onze boosheid te beheersen, zorgen wij ervoor dat het kwaad niet aan anderen wordt doorgegeven. Zo worden wij meer zoals Jezus, wiens zelfopoffering het eeuwige leven mogelijk heeft gemaakt voor allen die tot Hem komen en zijn voorbeeld volgen. □

SUGGESTIES VOOR HUISBEZOEKSTERS

1. Lees Matt. 18:15, 21–22 voor en bespreek wat Jezus ons heeft geleerd te doen als iemand ons krenkt.
2. Vraag de zuster enkele dingen te bedenken die ergerlijk voor anderen zijn. Bespreek hoe wij kunnen leren liefdevol te reageren wanneer zulke dingen gebeuren.

(Voor aanvullend materiaal zie *Hulpboek voor de gezinsavond*: de lessen 8, 12, 23, 25 en 34; en blz. 96, 207–208, 247–249, 251–252, 271–282 en 285–287.)

„EEN RIJKE VISUELE OOGST“

Enkele werken uit de eerste internationale HLD-kunstwedstrijd

Een tentoonstelling van nieuwe HLD-kunst heeft het afgelopen jaar veel belangstelling gewekt in Salt Lake City. De tentoonstelling, die 170 schilde-

rijen en beeldhouwwerken omvatte, was samengesteld uit de meer dan 1000 inzendingen naar de eerste internationale HLD-kunstwedstrijd.

„EEN RIJKE VISUELE OOGST”

Voorgaande bladzijde (v.l.n.r.): *De Heilands klacht* inspireerde tot dit travertijn beeldje van een hen met haar kuiken: „Jeruzalem, Jeruzalem”, (zie Matt. 23:37), Roy L. Stewart, Rexburg (Idaho); „Joseph Smith 1” klei, Lyuba Prusak, Pasadena (Californië); „De Bijbel lezen”, hout, John Tave, Boise (Idaho).

Boven: „Groot zijn de beloften aan de eilanden van de zee”, olieerf, Laurie Schnobelen, Alta Loma (Californië). Rechts: „De eerste regen van de zomer”, olieerf, Teodorico P. Cumagun jr., Lipa City (Filippijnen).

Rechts: „Adams rib”, brons, Elizabeth Low Brown, Logan (Utah). Rechtsmidden: „Caleidoscoop”, olieerf, Johann H. Benthin, Hochstadt (W-Dld). Rechtssonder: „Kijken naar Sarah”, olieerf, Lee Udal Bennion, Spring City (Utah).

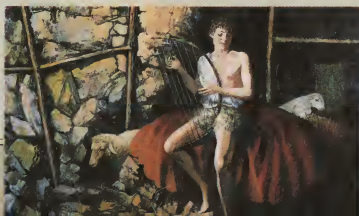
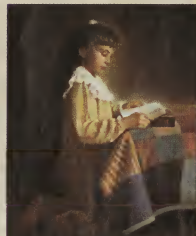
Links: 1ste prijs: „Lehi's droom“, olieverf, Steven L. Neal, Pendleton (Oregon).
 Linksonder: 2de prijs: „Maandag, 24 juni 1844, 4:15 v. m.: achter de schermen“,
 olieverf, Pino Drago, Frankfurt (W-Dld). Onder: 3de prijs: „Opdat zij die

niet zien, mogen zien“,
 olieverf, Shauna Clinger,
 Salt Lake City.

Linksonder: „Huizen“,
 olieverf, Walkyria Bronze
 Damiani, Sao Paulo
 (Brazilië). Onder: „De
 Schriften lezen“, olieverf,
 Marion Haws, Newton
 (Utah).

Linksboven: „Zonnebloemen en buffelmest“, olieverf,
 Gary Kapp, Provo (Utah). Rechtsboven: „Madonna
 van Benin“, aquarel, Naomi, Laguna Niguel (Californië).
 Links: „David zingt een lied“ diverse middelen,
 Giovanni Gaeta, Milaan (Italië).

„Het was een rijke visuele oogst,” zei museumdirecteur Glenn M. Leonard. „Door een verscheidenheid aan artistieke stijlen liep een duidelijke rode draad van getuigenis van het herstelde evangelie. De kunstenaars die hun werk hadden ingestuurd legden opmerkelijke taferelen uit de Schriften vast, uit de geschiedenis en huidige activiteiten van de kerk.

„De kunstwerken in de tentoonstelling vertegenwoordigden een aantal geloofszaken die werden verwoord door vele artistieke tradities,” legde broeder Leonard uit. „Maar ongeacht de visuele taal of de nationale artistieke tradities die zij vertegenwoordigen, dragen bepaalde religieuze beelden een universele boodschap voor heiligen der laatste dagen in zich.

„De boodschap van de verzoening van de Heiland, bijvoorbeeld, bevat betekenis of die nu geschilderd is in de directe stijl van een illustrator uit de Verenigde Staten, de abstracte vormen van een kunstenaar uit Europa, of de bonte kleuren van een gelegenheidsschilder uit Latijns-Amerika.”

„De wedstrijd moedigde HLD-kunstenaars aan hun religieuze gevoelens door kunst te uiten,” zegt ouderling Dean L. Larsen, lid van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig en algemeen bestuurder van de afdeling kerkgeschiedenis. „Deze tentoonstelling toont ons hun bijdragen. Wij hopen dat zij anderen zullen blijven inspireren met de religieuze kunst die zij schepden.”

Ouderling Larsen opende officieel de tentoonstelling en reikte

de prijzen uit aan de winnaars. Een anonieme schenker maakte het mogelijk dat meer dan 80.000 gulden aan prijzen kon worden uitgereikt.

De eerste prijs was voor Steven L. Neal, een autodidactisch kunstenaar uit Pendleton (Oregon), voor zijn schilderij „Lehi’s droom”. De tweede plaats was voor Pino Drago uit Frankfurt (Bondsrepubliek Duitsland), voor zijn schilderij „Maandag, 24 juni 1844, 4:15 v.m.: achter de schermen”, dat een meditatief moment in de uren vóór de marteldood van de profeet uitbeeldt. Shauna Clinger uit Salt Lake City won de derde prijs voor haar tweeluik, getiteld „Opdat zij die niet zien, mogen zien”.

Er waren ook zes eervolle vermeldingen, en bovendien kocht het museum enkele werken voor haar permanente collectie.

Op deze bladzijden is een keuze gemaakt uit de werken op de tentoonstelling. □

(v.l.n.r.): „Andrew”, brons, James R. Avati, Salt Lake City (Utah); eervolle vermelding „Eerhied”, brons, Laura Lee Stay, Provo (Utah); „Zwijg, wees stil”, (zie Marc. 4:39) brons, mark Hokins, Emerson (Georgia).

op het bed. Een wiegje met een nieuwe matras en nieuwe lakentjes stond klaar voor de baby. Davids lunch stond in de koelkast. En een bundel babykleertjes en een grote doos luiers lagen bij de voordeur. Op het kaartje stond: „Gefeliciteerd! Veel liefs van jullie huisbezoeksters, Carol en Barbara.”

Ik kende deze zusters nauwelijks – ze waren pas de maand daarvoor als mijn huisbezoeksters geroepen. Maar toen ik de volgende dag uit

het ziekenhuis kwam, bracht

Carol de schone was en Barbara het avondeten.

Maar er was nog iets gebeurd.

Moeder had jaren eerder, toen ik op zending was, de zendelingenlessen

gehad. Ze had zelfs de vier standaardwerken en *Leringen van de profet Joseph Smith* gelezen.

Maar haar hart verzachtte pas toen ze het evangelie in actie zag.

Moeder en ik hadden later die week een lang gesprek. Voor het eerst in jaren omhelsden we elkaar. Er vloeiden tranen terwijl we tot diep in de nacht praatten en die bijzondere moeder-dochterband weer vielden.

Nu, met drie dochters, wonen mijn man en ik in het westen van de Verenigde Staten, ongeveer drieduizend kilometer bij mijn moeder vandaan, en ik zie uit naar haar telefoontjes en brieven. Die zegen dank ik aan Carol en Barbara, mijn huisbezoeksters. Ze hadden een huis schoongemaakt en een maaltijd bereid. Maar ze hadden er geen idee van dat ze ook harten verzachtten, wonden heelden en een familieband herstelden. □

Apostel Russell M. Ballard bezoekt Nederland

"LEDEN VAN DE KERK, SPREEK OVER HET EVANGELIE!"

Op dinsdag 14 juni bezocht ouderling Russell M. Ballard, lid van de Raad der Twaalf, de Nederlandse regio. In het gebouw van de Wijk Rotterdam-Noord vergaderde hij overdag met de zendings-president en de zendingelingen, 's avonds gaf hij een haardvuuravond voor de ringen en het district.

De avond werd ingeleid met korte getuigenissen van zendingspresident Paul Ward, Marieke Schoute, een recente bekeerlinge, en zuster Ballard.

Nadat president Jack van Oudheusden van de Ring Den Haag de tijd aan hem had overgedragen, vertelde ouderling Ballard onomwonden wat het doel van zijn bezoek was: zendingswerk stimuleren. Hij richtte zich voor het grootste deel van zijn toespraak dan ook tot de aanwezige niet-leden, "u als leden mag meeluisteren, als u wilt".

Ouderling Ballard schetste de organisatie van de vroegchristelijke kerk, met Petrus als profeet. Hij en zijn apostelen hadden van Jezus Christus het gezag ontvangen om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te verrichten. De noodzaak van deze verordeningen stond

Ouderling Ballard, vertaald door Merryn Jongkees.

altijd centraal in hun prediking: toen op het Pinksterfeest de Heilige Geest op vele mensen had ingewerkt en hem gevraagd werd wat zij moesten doen, antwoordde Petrus hun dat ze zich moesten bekeren en laten dopen (Hand. 2:37, 38). Maar al tijdens de bediening van Petrus en de andere apostelen ging men leerstellingen aanvaarden die afweken van het simpele evangelie van Jezus Christus. Ouderling Ballard ging in op de afval, het ontstaan van de katholieke kerk, het werk van Maarten Luther en het belang van de protestantse kerken, die de herstelling inleidden.

Na de rol van Joseph Smith beschreven te hebben, vroeg ouderling Ballard: "Hoe weten we nu of deze kerk waar is? Het Boek van Mormon is de sleutel. Wij getuigen met al onze kracht dat Moroni aan Joseph Smith de gouden platen gegeven heeft, dat Joseph deze vertaald heeft en dat Het Boek van Mormon waar is, een

getuige van Jezus Christus. Als u onder het lezen de warme invloed van de Geest voelt, dan is dat uw getuigenis dat het boek waar is. En mijn oproep aan u is dan: Bekeer u, en laat u dopen."

De laatste paar minuten richtte ouderling Ballard zich tot de leden: "Open uw mond, deel wat u heeft met anderen. Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen' (LV 18:10). God verhoede dat u uw lidmaatschap lichtvaardig opvat. Ik zou liever een mens kwetsen dan God door niet over het evangelie te spreken."

Krachtens zijn apostolisch ambt smeekte hij een zegen af over de leden, "dat u iets van die visie krijgt, en dat de zonen en dochters van God gereed mogen worden doordat zij die verordeningen ontvangen die alleen het priesterschap kan geven".

Jack van Oudheusden
Merryn Jongkees

Zuster Ballard, vertaald door zuster Ellen Hoppen.

Priesterschapsleiders duidelijk geïnstrueerd

JOHN R. LASATER BEZOECT NEDERLANDSE RINGEN

Ouderling John R. Lasater, vorig jaar geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig en nu raadgever in het gebiedspresidium, heeft in de maanden mei en juni Nederland enkele keren bezocht. In mei gaf hij in beide ringen een haardvuuravond, en op 4-5 en 11-12 juni bezocht hij de conferentie van respectievelijk de Ring Den Haag en de Ring Utrecht. Centraal thema tijdens al zijn bezoeken was het juist uitvoeren van de kerkelijke programma's. Met name tijdens de priesterschapsleidersvergaderingen van deze ringconferenties sprak hij zich in niet mis te verstane bewoordingen uit

populariteitswedstrijd. Leiders zijn er om het werk des Heren vooruit te helpen." "De kerk is geen hobby." Zijn benadering was zeer direct en bepaald verfrissend, maar daardoor zeker niet minder liefdevol, wat vooral bleek uit zijn bewogenheid tijdens verschillende toespraken.

Uit ouderling Lasaters woorden en optreden sprak steeds een grote urgentie. "De presiderende broeders voelen een dringende urgentie wat betreft het werk van de Heer, en willen dat op u overbrengen."

Ouderling Lasater wees de priesterschapsleiders erop dat de UPC-

Ouderling John R. Lasater

Ouderling Lasater, vertaald door Bert Niessink, tijdens de priesterschapsleidersvergadering van de Ring Utrecht.

over de taken van de priesterschapsleiders en de rol die de kerk in ieders leven kan spelen. Op sommige gebieden is onze inzet voor verbetering vastbaar: "Hoe kunt u mooi weer spelen en de tempel bezoeken, terwijl u niet op huisonderwijs gaat?" "Leiderschap in de kerk is geen

vergadering essentieel is en 1 x per week gehouden moet worden. In deze vergadering wordt nagegaan of de wijk bezig is de zending van de kerk te vervullen. De leiders leggen rentmeesterschap af door verslag te doen van de vorderingen op het gebied waarvoor zij verantwoordelijk zijn.

Spiritualiteit is een noodzakelijk ingrediënt van ons lidmaatschap. Deze spiritualiteit blijkt uit onze gevoelens en onze daden.

Soms moeten wij moed tonen om het evangelie te aanvaarden en na te leven. Aangrijpend was zijn voorbeeld van het Maori-meisje, dat zwaar door haar ouders mishandeld dreigde te worden toen zij vertelde dat zij lid wilde worden van de kerk. Ondanks dat liet zij zich toch dopen, onderging de mishandeling en ging daarna op zending. Tijdens haar zending kregen de ouders diep berouw van hun daad en zij wachten nu op haar thuiskomst om door haar onderwezen te worden.

Volharding in huisonderwijs kan zielen redden. Ouderling Lasater vertelde over een mormoonse luchtmacht officier in Vietnam, die elke maand een inactieve soldaat bezocht die op vijf uren vliegafstand gelegerd was.

De leden kunnen terugzien op inspirerende en leerzame conferenties en verkeren allerminst in onduidelijkheid over wat hen de komende tijd te doen staat.

Merryn Jongkees

Jeugd wint internationale wedstrijd

Seminarie

Tekstverkenning in Parijs

Twaalf jongens en meisjes uit het Nederlandstalige gebied zijn op 27, 28 en 29 mei naar Parijs afgereisd om daar hun kennis van Het Boek van Mormon op de proef te stellen en een confrontatie in tekstverkenning aan te gaan met de Franse seminariejeugd.

Naast de wedstrijd was er gelukkig nog tijd om de Eiffeltoren te bezoeken.

Nadat in Haarlem de voorronden hadden plaatsgevonden, waarbij van de vele gegadigden acht jongens en vier meisjes zich door hun uitstekende kennis van de 25 opgegeven teksten plaatsten, ging deze groep op vrijdag 27 mei met drie begeleiders naar Parijs. In de avond kwamen zij aan en hoewel het begon te regenen werd toch besloten om de Arc de Triomphe te bekijken. Iedereen was flink nat, maar het enthousiasme was er onder dit geweldige gebouw niet uit te krijgen. De volgende dag stond het Louvre als eerste op het programma, waarbij natuurlijk de Mona Lisa werd bewonderd.

En toen de reden voor het bezoek: een tekstverkenningwedstrijd met de Franse jongelui. De seminariecuristen van beide landen werden flink aan de tand gevoeld, en men voelde duidelijk dat het hier niet ging om domweg uit het hoofd geleerde teksten, maar dat men ook de betekenis ervan begreep. Hoewel de Fransen goed de teksten woord voor woord weergaven, moesten ze toch toezien hoe de Nederlanders hun de loef afstaken. Vooral in het opzoeken van teksten in Het Boek van Mormon was de Nederlandse jeugd duidelijk beter. Een fraaie beker was de beloning.

Zondagmorgen hadden wij het voorrecht de kerkdiensten in het Frans mee te maken, waarbij de Nederlandse priesterschapsdragers gevraagd werd het avondmaal te zegenen en rond te dienen. Een van de hoogtepunten van het weekend was toen elk lid van de groep zijn getuigenis gaf. Duidelijk bleek dat het seminarie een positieve kijk op het leven geeft en dat men er bewuster door gaat leven.

Vermoeid maar voldaan kwam men thuis waar uitgebreid verslag werd gedaan van het succesvolle weekend.

Buddy Gout

Het enthousiasme was er niet uit te krijgen ...

ZHV-vriendschapsdag Ring Den Haag

Op 12 maart j.l. werd in het gebouw van de Wijk Rotterdam-Noord de jaarlijkse zustersconferentie van de Ring Den Haag Nederland gehouden. Het thema dit jaar was: Eva evenaren.

Het programma, dat bestond uit verschillende mini-klasjes, werd ingeleid door enkele toespraken. Tijdens de toespraken werd belicht wat voor een vrouw Eva geweest moet zijn, en nog is, en hoe wij haar hier, op een aarde met vele beproevingen, kunnen evenaren.

In de klasjes kwamen de volgende onderwerpen aan de orde: familiegeschiedenis, het Boek van Mormon, praten met tieners, langdurig zieken verzorgen, alleen staan in de kerk, 'ongedierte' uit je huwelijk halen en stappen naar een gelukkiger gezin. De klasjes werden ruimschoots bezocht, en de animo was dusdanig groot dat er in veel gevallen zusters teleurgesteld moesten worden omdat het klasje vol was.

Toen het klokje van een hongerige maag ging tikken, was er gezorgd voor

Zusters (en een enkele broeder) uit de Ring Den Haag wachten op het begin van het programma.

Broeder A. 't Hoen uit de Wijk Rotterdam-Zuid leidt een miniklas.

een overheerlijke broodmaaltijd. Ook hier waren de zusters weer zeer creatief te werk gegaan. Tijdens de lunch konden de zusters ook nog eens genieten van een modeshow, waarbij weer eens bewezen werd dat er veel talent in de ring is.

Na de lunch werden de klasjes voortgezet, en nu moest men zelf in actie komen: zeepmandjes maken, Japans bloemschikken, snoep maken, knutselen met kinderen, volksdansen, make-up en bezig zijn met muziek.

De doelstellingen van de conferentie waren de zusters op een hoger peil te brengen, talenten met elkaar te delen, en vooral de zusterlijke band te versterken. Deze doelstellingen zijn zeer zeker verwezenlijkt.

Anneke van Loon

ZHV-vriendschapsdag Ring Utrecht

ZHV

Op 28 mei j.l. werd in Apeldoorn de jaarlijkse vriendschapsdag gehouden, bestemd voor alle zusters van 18 jaar en ouder. Dat het ook dit jaar weer een groot succes was kunt u in het onderstaande verslag lezen.

Net als vele andere zusters ging ik op deze zaterdagmorgen op weg naar Apeldoorn. Thuis was alles zomaar heerlijk achtergelaten en iedereen verheugde zich op een andere soort zaterdag. De kinderen op een ongedwongen dag met papa; hun vader op een enerverende speeldag en moeder op een dag waar zij voor enkele uren geen moeder hoefde te zijn.

De verwachtingen waren hoog gespannen omdat de vriendschapsdag van vorig jaar een enorm succes was; het zou wellicht moeilijk zijn de vorige te evenaren.

Toen ik om ongeveer kwart voor elf het kerkgebouw van Apeldoorn binnenkwam, verbaasde ik mij hogelijk over het aantal zusters dat er al was. Voor mijn gevoel was ik in een ring in Amerika beland. Alle zusters werden in de hal verwelkomd en konden een vlaggetje met hun naam erop omspelden, zodat zij ook voor onbekende zusters niet meer helemaal

vreemd zouden zijn.

De innerlijke mens werd ook gelijk weer versterkt door een kopje caro en een heerlijk plakje cake. Een goed begin, nietwaar?

Het thema van de dag was: Leer je zuster kennen. Die gelegenheid hadden we volop. Voor het introductiespel moesten we de kleuren van de vlaggen van een aantal landen te weten komen. Als wij geen zusters onder ons hadden gehad die bijvoorbeeld uit Suriname of Ghana of Indonesië afkomstig waren, was ons dat niet gelukt. Ook de zusters uit Tonga, Duitsland, Oostenrijk en Amerika zullen ervaren hebben dat zij in het middelpunt van de belangstelling stonden, te meer omdat ze overheerlijke hapjes hadden meegenomen.

Al deze zusters kregen de gelegenheid iets over hun geboorteland te vertellen, wat buitengewoon interessant was. Het geheel werd noemens extra opgefleurd door de verschillende klederdrachten.

Tussendoor verwonderde ik mij - en met mij vele andere zusters - over de prachtigste kunstwerken, waar thuis beslist vele uren aan gewerkt moet zijn. Van wandkleden tot schilderwerken en van poppen tot borduurwerk en poëzie. Werkelijk fantastisch om te zien hoeveel talent er in onze ring is.

Een Indische maaltijd completeerde de dag op zo'n manier dat aan de gekoesterde verwachtingen van de dag ruimschoots tegemoet gekomen is.

Ik denk nog graag terug aan een gezellige dag waar ik weer een paar zusters in een ontspannen sfeer heb leren kennen en met wie ik hopelijk volgend jaar weer een vriendschapsdag mee mag maken.

Wat betreft de verwachtingen van het thuisfront ... vul maar in. O ja, natuurlijk hebben we ook nog gezongen. Lang leve het ZHV-lifjiff!

Een zuster uit de Ring Utrecht

Hoe vind u De Ster?

De redactie van de "International Magazine" van de kerk (voor Nederland *De Ster*) wil graag horen over uw ervaringen met dit tijdschrift en wat u ervan vindt. Men is vooral geïnteresseerd in hoe *De Ster*

1. uw geloof als lid van de kerk gesterkt heeft.
2. u geholpen heeft vorm te geven aan de waarheden van het herstelde evangelie.
3. u op de hoogte houdt van actuele en belangrijke beleidslijnen, programma's en gebeurtenissen in de kerk.
4. leiders en leerkrachten van artikelen en ideeën voorziet die hen helpen hun taak beter uit te voeren.
5. het leven van leden en niet-leden verrijkt heeft.

Als u hierover iets met ons wilt delen, schrijf dan een artikel van maximaal 200 woorden en stuur het naar het Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE NIEUWEGEIN. Graag met dubbele regelafstand typen.

Tempelweekend jeugd Ring Den Haag

De jonge mannen en vrouwen van de Ring Den Haag hebben op 31 maart en 1 april j.l. een tempelweekend georganiseerd voor de vijftien-, zestien- en zeventienjarigen. Bewust was voor een leeftijds grens gekozen om een beter onderling contact te bevorderen, zodat de deelnemers meer aan hun tempelgang zouden hebben. Dit is door de jeugd als heel positief ervaren. De groep bestond uit veertig jongens en meisjes, die begeleid werden door circa tien volwassenen.

De tempel heeft diepe indruk gemaakt op vele jongelui. Een deelnemer heeft zijn ervaringen opgeschreven:

Vrijdag 1 april - Goede Vrijdag.

De dag was nog geeneens begonnen of er werd om 06.00 uur stil op de deuren van de jeugtherbergkamers gebondsd om ons wakker te maken.

Vandaag moest iedereen zijn nette kleding dragen, want we gingen naar het huis des Heren. Om 07.00 uur gingen we ontbijten en om 08.00 uur zaten we allemaal weer in de bus. Nu was het erg rustig in de bus en je kon voelen dat wij op weg waren om iets goeds te doen. Om 08.45 uur kwamen we in Friedrichsdorf aan. De tempel was erg mooi en rondom was er een soort goddelijke rust. Wij gingen het gastenverblijf in en in een kantoor werden wij verwelkomd en in twee groepen verdeeld. De eerste groep mocht om 10.00 uur met het fijne en belangrijke werk beginnen, de tweede groep kreeg les over familie-geschiedenis. Het was erg interessant en belangrijk om te weten dat je alles zo nauwkeurig moet versturen.

Na het middageten gingen we de tempel in. Zodra ik mijn schoenen uit had gedaan en de gang inliep voelde ik

echt een overgang van buiten naar binnen, net of je door een straal loopt die je alle verdriet en ellende in de wereld doet vergeten. We werden door een zuster naar de balie gebracht en we lieten onze tempelaanbevelingen zien. Toen we naar de kleedruimte liepen, zag ik een groot schilderij van de doop van de Heiland, het was echt het mooiste schilderij dat ik ooit had gezien, het deed mij er weer aan denken hoe belangrijk de doopverordening is. Na de witte kleren aangetrokken te hebben gingen wij de doopkamer in. Het was er fijn en rustig. Nadat ik een paar broeders en zusters met blijde gezichten uit het doopvont zag komen, mocht ik plaatsvervangend gedoopt worden voor een aantal mensen die ons zijn voorgegaan. Na een paar keer ondergedompeld te zijn kon je je douchen en verkleeden. We ontvingen toen de gave van de Heilige Geest voor die overleden mensen, en ik stelde me zo voor hoe de broeders en zusters van hun stoel opkwamen en blij waren om verlost te worden van hun wachten. (...) Ik heb een getuigenis van de macht van het heilige priesterschap en van het werk voor overledenen in de tempel. Ik weet dat de kerk van Jezus Christus de ware kerk is met de juiste leer. Ik weet dat God leeft en dat Christus zijn Zoon is en dat zij ons liefhebben. En nooit in mijn leven is mij zo'n mooie ervaring gegeven als mijn eigen doop.

Tijdens de hele reis was de sfeer erg goed, wat onder andere bleek uit de serieuze gesprekken die er 's avonds in de jeugtherberg en terug in de bus gevoerd werden.

Deze twee tempeldagen waren zeker voor herhaling vatbaar en de jongevrouwenpresidentie van de ring beschreef de reis als "geestverheffend".

Kea Onstijn
Sandjai Bhikarte

JM/JV-jeugd en -leiders uit de Ring Den Haag voor de Frankfurt-tempel.

VOOR DE KINDEREN

Augustus 1988

Lees 1 Nephi 8 in het Boek van Mormon en zoek daarna het volgende in de plaat:
de boom des levens, de bron van levend water, de ijzeren roede, Lehi met zijn vrouw en zoons, Nephi en Sam die van de vrucht der boom nemen, het enge en smalle pad, de verboden paden, de vuile rivier, de donkere mist, het grote en ruime gebouw.

Jerry Harston

VREDE, MIJN BROEDER

Vader legde met een plof een stapel boeken op tafel en kondigde aan: „Vanavond gaan we op de gezinsavond ons getuigenis voorin het Boek van Mormon schrijven. Schrijf het eerst in klad. Daarna schrijf je je getuigenis zo mooi je kunt aan de

binnenkant en zet je je naam eronder. We plakken er een foto onder, en morgen geef ik de boeken aan de bisschop voor de zendingen.”

„Dat is een goed idee,” zei moeder. „Misschien zal ons getuigenis iemand inspireren om tot de kerk toe te

treden. Laten we ook ons adres onder de foto zetten en wie weet schrijft er wel iemand terug.”

David en Anna pakten direct een blaadje.

„Ik ga wat vertellen over het priesterschap en dat ik nu diaken ben,” zei David.

„Ik schrijf over ons gezin en hoe we voor eeuwig bij elkaar kunnen zijn,” zei Anna.

Het enige wat John deed was naar zijn papier staren.

Al gauw zat iedereen druk te schrijven, behalve John. Een paar minuten later hield moeder op en vroeg: „Wat is er, John?”

„Niets,” mompelde hij.

„Ik heet John Richards. Ik ben zeven jaar, maar bijna acht. Als ik acht ben, word ik gedoopt zoals Jezus, door onderdompeling. Mijn vader doopt me en maakt me lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik geloof dat dit de ware kerk van Christus is. Als u dit boek leest en erover bidt, zal onze Hemelse Vader u vertellen dat het waar is. Dan kunt u ook gedoopt worden. Schrijf me alstublieft hoe u zich voelt als u dit boek leest.

*Vriendelijke groeten,
John Richards”*

„Weet je niet wat je moet schrijven?” vroeg vader. John schudde zijn hoofd.

„Misschien kun je zeggen dat de kerk een profeet heeft,” stelde moeder voor, „of dat we elke dag als gezin in het Boek van Mormon lezen en hoe dat je helpt om de juiste keuzen te doen.”

„Ja, misschien wel,” zei John. Hij bleef naar het lege vel staren. *Wat kan ik zeggen om iemand te helpen?* vroeg hij zich af. *Wie gelooft er nu wat een zevenjarige zegt?*

John dacht aan zijn verjaardag. Nog vier maanden en dan zou hij gedoopt worden. Opeens kreeg hij een idee en begon te schrijven. Een paar keer verfrommelde hij zijn blaadje en gooide dat weg, maar hij bleef het proberen.

Alle anderen waren al klaar toen John ten slotte zijn getuigenis begon over te schrijven aan de binnenkant van een Boek van Mormon. Toen hij klaar was, las hij het nog een keer over.

Tevreden plakte John zorgvuldig zijn foto onder zijn getuigenis, schreef daar zijn adres onder en legde zijn boek op de stapel.

„Allemaal klaar?” vroeg vader.

„Ja,” antwoordde John, „dat was moeilijk!”

„Ja, soms is het moeilijk je gevoelens onder woorden te brengen,” gaf vader toe. „Maar het geven van je getuigenis zal iemand niet alleen iets over de kerk vertellen. Ook jouw getuigenis zal erdoor groeien.”

„Voel ik me daarom zo goed?” vroeg John.

„Nou en of. En wanneer iemand jouw boek krijgt en leest wat jij geschreven hebt, krijgt hij dat goede gevoel misschien ook wel.”

Elke dag na school rende John naar de brievenbus in de hoop daar een brief te vinden van iemand die zijn Boek van Mormon had gelezen.

Maar het was Anna die op zekere dag opgewonden riep: „Een brief! Een brief! Ik heb een brief teruggekregen!” En drie dagen later kreeg zowel vader als David een brief.

„Mijn brief kwam helemaal van de andere kant van de wereld,” scheidte David op.

John kreeg tranen in zijn ogen. Hij liep de achtertuin in en ging onder zijn lievelingsboom zitten.

Moeder kwam naar buiten en ging naast hem zitten. Ze zei een tijdje niets, maar begon toen: „Ik geloof dat je heel teleurgesteld ben, is het niet? Wil je erover praten?”

John twijfelde, maar veegde toen zijn tranen weg met de rug van zijn hand.

„En als iemand die mijn boek krijgt nou eens lacht om wat ik gezegd heb? En als hij nou eens denkt dat ik dom ben? En als hij nou eens denkt dat dat kind niet weet waar hij over praat en besluit mijn boek niet te lezen?”

Moeder sloeg haar arm om John heen. „Er lacht helemaal niemand om jou. Hij zou denken dat je oprecht bent en om hem geeft. En kinderen weten het hart van grote mensen vaak veel beter te raken dan volwassenen.”

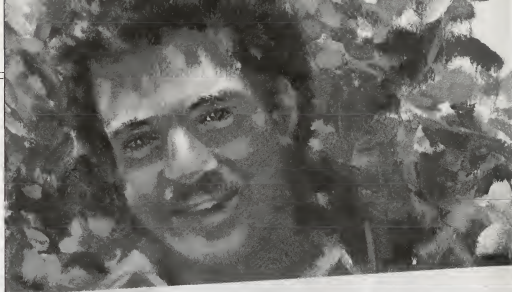
„En waarom heb ik dan nog geen antwoord gekregen?”

„Dat weet ik niet, maar er zal best een goede verklaring voor zijn. Misschien hebben de zendelingen gewoon nog niet de juiste familie gevonden om het boek aan te geven. En of we het nu leuk vinden of niet, het geven van ons getuigenis wil nog niet zeggen dat andere mensen dat zullen aanvaarden. Er heeft ook nog niemand naar mij teruggeschreven, laten we dus maar hopen dat we nog een brief krijgen. Soms duurt het even.”

Toen hij die avond naar bed ging, bad John: „Lieve Hemelse Vader, helpt u alstublieft de zendelingen iemand te vinden voor mijn Boek van Mormon. Zegen hem dat hij niet zal lachen om wat ik geschreven heb. Zegen hem dat hij het Boek van Mormon leest en een getuigenis krijgt. In de naam van Jezus Christus. Amen.”

De dagen werden weken. Eindelijk brak de dag aan waarop John gedoopt zou worden. Net voor de middagmaaltijd kwam Anna gillend het huis binnenrennen: „John! John! Kijk eens wat de postbode gebracht heeft.”

John pakte de envelop aan waarmee Anna zwaaide en maakte die snel open. Die avond, 30 augustus, terwijl John de wateren van de doop verliet, fluisterde hij: „Vrede zij u, Tuilolo. Vrede zij u.” □

„Beste John Richards,
Wil je me alsjeblieft vergeven dat ik nu pas schrijf. Mijn naam is Tuilolo Tuiaaga. Ik woon met mijn vrouw en vier kinderen in Pago Pago op het Samoaanse eiland Tutuila. Op zekere dag kwamen jouw zendelingen langs. Ik was druk bezig in mijn bakkerij en had geen tijd om te luisteren. Maar mijn vrouw luisterde en kreeg jouw boek en las het.

Toen brak er een zware tijd aan voor mijn gezin. Mijn bakkerij brandde af. Onze zieke baby werd alsmaar zieker. De dokters deden hun best, maar onze lieve Sina stierf.

Mijn vrouw zei dat God van Sina houdt. God houdt van ons. Ze zei dat Hij om ons geeft. Ik werd heel boos. Ik schreeuwde: 'Als Hij dan zo van ons houdt, waarom is onze bakkerij dan afgebrand? Waarom is Sina dan gestorven?'

Op een nacht had ik het te kwaad met me zelf. Ik kon niet slapen. Ik zat in het donker. Het boek lag binnen handbereik. Ik wilde het boek verbranden. Ik pakte het op. Ik zag jouw foto en las jouw getuigenis. En toen begon ik het boek te lezen. Ik las nogmaals wat jij geschreven had.

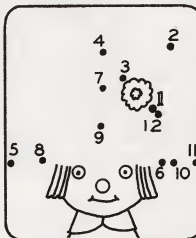
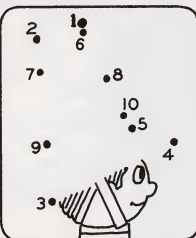
De Geest zei me dat ik de waarheid gevonden had. Ik geloofde. Ik maakte mijn vrouw wakker. Wij huilden en baden. Ik bad of God mijn boosheid wilde vergeven. Ik voelde vrede in mijn ziel.

Ons hele gezin zal op 30 augustus gedoopt worden. Wij zijn heel gelukkig. Ik dank je dat je ons een Boek van Mormon hebt gezonden.

Vrede zij u, mijn broeder,
Tuilolo Tuiaaga”

VOOR DE GRAP

Roberta Fairall

Van stip naar stip

Trek een lijn tussen de stippen. Welke hoed vind jij het mooist?

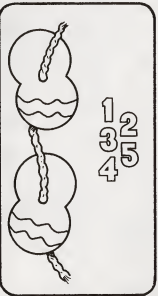
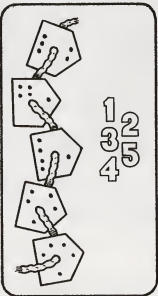
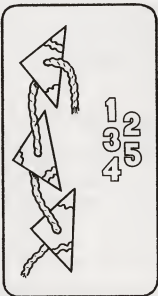
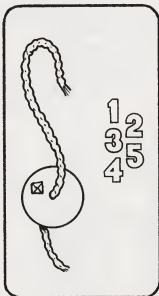
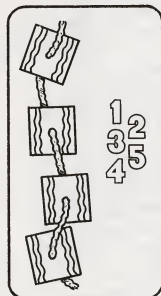
Kay Steveman

Doolhof

Zoek de uitgang zonder over een lijntje te gaan.

Tel de kralen

Trek een cirkel om het cijfer dat aangeeft hoeveel kralen er aan de draad geregen zijn.

Als je klaar bent met alle puzzels, kun je deze bladzijde kleuren.

Virginia H. Pearce
en Kathleen H. Barnes

DE ZONDAGSE DOOS

Gedenk de
sabbatdag,
dat gij die
heiligt;
„Zes dagen zult gij
arbeiden en al uw
werk doen;

„Maar de zevende dag is
de sabbat van de Here, uw
God; dan zult gij geen werk
doen . . .

„Want in zes dagen heeft
de Here de hemel en de
aarde gemaakt, de zee en al
wat daarin is, en Hij rustte
op de zevende dag; daarom
zegende de Here de
sabbatdag en heiligde die.”

(Ex. 20:8-11).

*Zondag is een bijzondere dag in de week.
Op deze dag moeten we eerbiedig zijn in
ons denken en doen.*

*Zondag is een schone dag -
Onze schoenen zijn gepoetst.
Ons haar is gekamd.*

*Zondag is een leuke dag -
We zijn bij onze familie.
We zien onze vrienden in de kerk.
We lachen.*

*Zondag is een eerbiedige dag -
We gaan naar het jeugdwerk en de
avondmaalsvergadering.*

*We zijn eerbiedig in
het huis van onze
Hemelse Vader.
We leren over
Jezus Christus
en onze
Hemelse Vader.
En zelfs als we thuis zijn
doen we rustig en eerbiedig.*

Omdat de zondag een dag

van aanbidding en rust moet zijn, doen we veel niet dat we op andere dagen wel doen. Maak zelf een lijstje van zondagse activiteiten. Hier zijn een paar ideeën:

Op bezoek gaan bij iemand in de buurt.

Een gelijkis of ander verhaal uit de Schriften lezen en naspelen.

Een wandeling maken.

Een brief schrijven met een tekening voor een zending of iemand die je kent.

Je opa en oma bellen of schrijven en vertellen dat je veel van hen houdt.

Een of meer hoofdstukken uit de Schriften lezen.

In je dagboek schrijven.

De mooie dingen tellen of opschrijven die je kunt zien of bedenken die onze Hemelse Vader ons heeft gegeven.

Je moeder, vader of grootouders vragen om te vertellen over hun jeugd.

Een poppetje maken van een bijbels figuur.

Een tekening maken van drie zegeningen die jij hebt gehad.

In het geheim iets goeds voor iemand doen.

Iets moois voor op tafel maken.

Aan een plakboek werken.

Een lievelingsgedicht of -lied uit het hoofd leren.

Een verhaal lezen uit de Kinderster.

Je moeder vragen of je een vriend te eten mag uitnodigen.

Over je voorouders leren en een familiehistorisch formulier invullen.

Een boek lezen.

Een doosje of blikje versieren

met kleurpotloden, stiften, draad, papier of lint. Knip dan je lijst met zondagse activiteiten in kleine reepjes, met op elke reep een activiteit, en stop die in je zondagse doos.

Kies elke zondag een idee uit je doos, dan weet je precies wat je moet doen om een eerbiedige en leuke dag te hebben.

Snel deed het de ronde onder de Lamaniëten in het land Nephi, dat de gevangenis in brand stond. Een heleboel mensen renden er naartoe om te zien wat er gebeurde was met Lehi en Nephi, zoons van Helaman, die dezelfde dag zouden worden gedood. Nadat ze achtduizend Lamaniëten tot de kerk van God hadden bekeerd, waren Lehi en Nephi in de gevangenis gegooid en hadden ze dagenlang geen eten gehad. Vandaag zouden de soldaten de gevangenen doden.

Aminadab, een Nephiëter die eens tot de kerk had behoord, rende met de soldaten en nieuwsgierige mensen mee. Toen ze bij de gevangenis kwamen waren ze stomverbaasd, dat Lehi en Nephi omringd waren door vuur. De hitte was zo groot dat de Lamaniëten niet bij hen konden komen. En toen ze zagen dat Nephi en Lehi in het midden van de vlammen stonden en niet verbrand werden, waren ze zo verbaasd dat ze niet konden praten.

Ofschoon ze wel honger hadden geleden, wisten Nephi en Lehi dat het hun getrouwheid was, waardoor ze beschermd werden tegen hun vijanden. Moedig zeiden ze tegen de Lamaniëten: „Vreest niet, want ziet het is God, Die u dit wonder heeft laten zien . . . dat gij . . . ons niet kunt doden.”

Plotseling begon de aarde te beven, en kwam er een grote duisternis over de mensen. Ze waren zo bang dat ze zich niet konden bewegen, en uit de duisternis klonk een stem, die zei: „Bekeert u, bekeert u, en tracht niet langer Mijn dienstknechten te doden, die Ik u heb gezonden om blijde tijdingen te verkondigen.”

Drie keer hoorden ze de stem uit de duisternis. Hoewel het een zachte stem was, bijna een fluistering, schudde de aarde en de muren van de gevangenis.

Aminadab keek op en zag hoe de gezichten van Nephi en Lehi door de duisternis schenen. Aminadab riep dat de mensen moesten kijken, en dat ze de woorden van Nephi en Lehi moesten geloven en zich moesten bekeren en in Christus geloven. De Lamaniëten riepen nederig en in groot geloof de Heer aan. Ineens verdween de duisternis en werden zij ook door vuur omringd. De Heilige Geest van God daalde uit de hemel neer in hun hart.

„En er klonk een stem . . . een zoete, volmaakt zachte stem, als het ware een fluistering . . . De stem zeide . . .

„Vrede, vrede zij met u wegens uw geloof in Mijn Geliefde . . .” □

Dit verhaal staat in Helaman 5.

Verhaal uit de Schriften

OMRINGD DOOR VUUR

Mabel Jones Gabbot

Jeugdconferentie Ring Den Haag

JM/JV

"Een gezonde geest in een gezond lichaam," dit was het thema dat gekozen was voor een extra lang conferentieweekend van 12 - 15 mei voor de jeugd van de Ring Den Haag.

Donderdag 12 mei werd iedereen tussen 18.00 en 19.00 uur in het kerkgebouw van de Wijk Den Haag verwacht om zich in te schrijven, waarna er een video vertoond werd over watervoorziening in Ecuador, dit als voorbereiding op het dienstbetoonproject dat voor zaterdag op het programma stond.

De avond stond in het teken van gezonde voeding. Gezond voedsel was door de jeugd zelf klaargemaakt, terwijl daarnaast werd gewezen op het belang van voldoende beweging en sport voor het gezonde lichaam. Muziek en volksdansen onder leiding van Ton van Dam en Derk Oddens besloten de avond.

Vrijdag 13 mei - Sportdag. Door het stralende weer werden enkele activiteiten toch liever buiten de sporthal op het veld gehouden, hoewel enkele wedstrijden binnen afgewerkt moesten worden. 's Avonds stond er een diner te wachten waar iedereen stijl van achterover viel. Geacaterd door het restaurant van broeder en zuster Van der Donk stonden daar schalen en salades te pronken op fantastisch aangeklede tafels. Alle lof hiervoor!! Leuk dat ieder zich feestelijk gekleed had en op deze manier z'n steentje bijdroeg aan een zeer geslaagd dinerdansen. Als noviteit had men een "strippenkaart" ingesteld, waarop de jongens en meisjes een gratis consumptie konden verdienen door tien keer met een ander te dansen en dezen dan de strippenkaart te laten aftekenen. Of iedereen nu zo graag danste, danwel heel dorstig was, wil ik in het midden laten. Er werden heel wat gratis consumpties versterkt, tegen ingevulde strippenkaarten.

Zaterdag 14 mei - Het dienstbetoonproject. In samenwerking met het

Foster Parents Plan had de leiding besloten geld bij elkaar te brengen voor een waterpompaansluiting voor een gezin in Afrika, door auto's te wassen in verschillende winkelcentra in en om Den Haag. Vooraf was hieraan nogal wat publiciteit gegeven door posters op te hangen en op de zaterdag zelf was er een stand neergezet met reclame voor deze activiteit. Verschillende bedrijven hadden voor

onder de indruk van de manier waarop de avondmaalsdienst door de jeugd gepresenteerd werd.

Na een warme maaltijd en een wandeling werd de video "Een reine jeugd" vertoond ter voorbereiding op de toespraak die regionaal vertegenwoordiger J.P. Jongkees zou houden en waar met veel belangstelling naar geluisterd werd. Enigszins vermoeid, maar zeer opgebouwd, werd er tegen

Jongeren uit de Ring Den Haag wassen auto's voor het Foster Parents Plan.

deze activiteit gratis materiaal beschikbaar gesteld, wat zeer welkom was. Men had gehoopt om f 1.000,- bijeen te brengen; in totaal is er door circa 75 mensen een bedrag van f 1.282,70 verdiend met het wassen van auto's. Hoewel velen er eerst erg tegenop hadden gezien - want wie heeft er zin om zes uur lang auto's te wassen - bleek na afloop dat iedereen heel enthousiast was, zeker ook door het fraaie resultaat. 's Avonds was er film en werd er gezongen.

Zondag 15 mei. De kerkdiensten in Den Haag stonden in het teken van de jeugd, waarbij vooral de getuigenisvergadering heel bijzonder was. De wijklleden van Den Haag waren erg

19.00 uur afscheid genomen en kon iedereen terugkijken op vier zeer geslaagde dagen, waarin een leuke onderlinge verstandhouding overheerste.

Zuster Ina Jansen en broeder Ton van Dam en hun presidiums hadden erg veel werk verzet om dit weekend voor te bereiden. Ze waren zondagavond dan ook zelf hard aan rust toe, maar konden gelukkig met veel voldoening terugzien op deze jeugdconferentie. Ze hebben erg veel medewerking ontvangen van de wijken en gemeenten, en weten dat het zonder hun hulp niet mogelijk geweest zou zijn.

Kea Onstijn

Jonge-vrouwendag Ring Utrecht

Zaterdag 4 juni j.l. was het dan zover. De jonge vrouwen uit de Ring Utrecht mochten eindelijk hun veel en lang geoefende muziekrepertoire ten gehore brengen. Er heerste onder de

jongedames voor aanvang van deze happening een nerveuze stemming; zou het allemaal zo goed gaan als in de repetities; zouden er geen valse noten klinken ...

Degenen die in het publiek aanwezig waren konden echter allemaal constateren dat alles gesmeerd liep en het koor onder leiding van broeder Eric Douglass uit de Gemeente Hilversum in een vlot tempo de geoefende liederen zong. Er waren vrolijke en zeer ontroerende gedeelten die op enthousiaste wijze en met veel uitstraling gezongen werden.

De beginselen van het programma van de jonge vrouwen werden op een fijne manier uiteengezet. De jonge vrouwen van de wijken Utrecht en Groningen hebben daarenboven nog

een aantal sketches en een uiterst grappige en originele modeshow opgevoerd. De regie was in beide wijken uitstekend en als u met garderobe wilt uitbreiden met voordelige en originele kleding moet u zich vervoegen bij de jonge dames uit Groningen. Werkelijk uniek ...

Na afloop van de opvoering werden de meisjes terecht met een groot applaus bedankt. Dat Eric Douglass een groot muzikaal talent heeft staat wel vast, maar daarnaast heeft hij ook nog een gul hart, wat bleek uit een taart van 100 bij 60 cm die speciaal voor zijn jonge vrouwen was gebakken en ook door hun in korte tijd was verorberd. Jullie hadden het verdiend!

Majo van der Put

Hardloopteam Ring Utrecht neemt deel aan 24-uursrace

Acht hardlopers, een hardlooperster en een voltijdzendingel hebben op vrijdag 13 en zaterdag 14 mei als HLD-team deelgenomen aan de tiende 24-uursmarathon van Apeldoorn. Het parcours bestond uit een ronde van precies een mijl en de lopers moesten elkaar per ronde afwisselen. Voor het startschot om 14.00 uur op vrijdag viel, verzamelde het HLD-team zich en trok de teamshirts met het toepasselijke opschrift *Lengthen your stride* (Vergroot uw pas) erop aan. Dat het een race moest worden waarin inderdaad de beentjes gestrekt moesten worden begon pas echt merkbaar te worden toen zaterdagmorgen de zon weer goed was opgekomen. Maar de deelnemers zetten de tanden op elkaar en wisten in totaal bijna 338 kilometer af te leggen. Daarmee behaalde het HLD-team een 35e plaats in een veld van 67 deelnemers. Niet alleen was het team blij met dit resultaat, ook kon bijna 1.300 gulden sponsorgeld verdiend worden

"Lengthen your stride" (Vergroot uw pas): de deelnemers aan de 24-uursmarathon weten er alles van.

voor het Foster Parents-plan. Dit was een resultaat dat iedereen blij stemde, naast het feit dat het voor deelnemers en publiek een gezellige dag was. Vol

spanning wordt alweer naar de marathon van volgend jaar uitgekeken (toch?!).

Max van der Put

Wijk Utrecht organiseert 'In de hoofdrol ...'

In december 1987 werd enkele zusters door het ZHV-presidium van de Wijk Utrecht gevraagd mee te werken aan de voorbereiding van een grote wijk-activiteit. Er werd een comité gevormd met als voorzitter Ribanna de Kock. Doel: het bevorderen van de onderlinge band door het organiseren van een 'verrassingsavond' met als hoogtepunt een variatie op het tv-programma 'In de hoofdrol' van Mies Bouwman. De Gemeente Hilversum was ons hier al eens mee voor geweest en we hoorden op een ZHV-vergadering dat dit een bijzondere indruk op de leden had achtergelaten. Datum: Donderdag 2 juni. Na overleg werd besloten dat de oudste actieve zuster, Maria Timmer, deze 'hoofdrol' zou gaan vervullen. Na maanden van voorbereiding, waarbij ook zusters uit andere units betrokken werden en enige niet-leden, was het zover. Twee dagen eerder al had men met behulp van de zendelingen de recreatiezaal omgebouwd tot een gezellige ruimte en het podium leuk aangekleed. Kort voor aanvang van de

Zuster Timmer in de bloemen.

Willy van Beek en Bea Stolp zetten zuster Timmer in het zonnetje.

activiteit werd de nog van niets wetende Maria Timmer van huis opgehaald. Bea Stolp, haar nicht uit de Gemeente Zeist, had lang van te voren onder het mom van "familie-geschiedenis" enkele oude foto's bij haar opgehaald en daar dia's van laten maken. Na een formele opening werd de leiding overgedragen aan de gastvrouw. Wat een verrassing was het voor zuster Timmer (en de leden) toen zij naar voren werd gehaald. Het programma werd afgewisseld met dia's, gasten (oude burens van zuster Timmer, die een geweldige presentatie gaven), bandjes uit Amerika (zendelingen, waaronder voormalig zendingspresident Marvin van Dam), en Willy van Beek uit de Gemeente Zeist vertelde over de moederrol die zuster Timmer jarenlang voor de zendelingen heeft vervuld.

Zusters die in het verleden met haar samen hebben gewerkt waren ook uitgenodigd en daardoor zagen leden die niet zoveel van zuster Timmer wisten, haar leven en werken en dienen aan zich voorbij trekken.

Zuster Stolp had voor het

programma een keurig draaiboek opgesteld, en na de eerste schrik voorzorg zuster Timmer zelf een en ander van commentaar. Aan het eind werd er een 'gedenkbok' aangeboden door Ingrid van Impelen. Veel leden hadden aan dit boek meegewerkt.

Na de pauze werd er onder leiding van Ans Brouwer een canon gezongen met als thema 'Eenheid' (op de melodie van "Violen die zingen" enzovoorts). Daarna als slotstuk van de avond een geweldige act van Ribanna de Kock en Jolanda Niessink in de rol van respectievelijk Carla Kreukniet en Dora Durfniet. Het was werkelijk groots hoe deze dames het thema 'Vriendschap' uitbeeldden en de twee karikaturen neer wisten te zetten. De tranen liepen over onze wangen van het lachen.

De avond was een groot succes. Het ZHV-presidium van de wijk is een ieder dankbaar die zich op enige wijze voor deze fijne avond heeft ingezet, en dat zijn er velen.

Margriet Graus-Dekker

Wereldwijd

Muurschildering in bibliotheek voor familiegeschiedenis

Onlangs is de bibliotheek voor familiegeschiedenis in Salt Lake City verrijkt met een opvallende muurschildering, getiteld "The Eternal Family Through Christ" (De eeuwige familie door Christus). Het kunstwerk, ruim 6,5 bij 2 meter, is in opdracht van de afdeling familiegeschiedenis geschilderd door de schilderess Judith Mehr uit Salt Lake City, die er ruim vier jaar aan gewerkt heeft. Centraal in de schildering staat Christus, die zijn verlossend evangelie aan de gehele mensheid aanbiedt - in het verleden, het heden en de toekomst. Ook de rol van Elia en Joseph Smith bij de herstelling van de verzegelende macht is uitgebeeld.

Schriftstudie met behulp van de computer

In de Schriften staan meer dan 43.000 verzen. Toch kan elk van die verzen nu binnen luttele seconden opgezocht worden. Voor Engelsprekende leden van de kerk die in het bezit zijn van een PC (IBM-compatibel) is er een nieuw hulpmiddel bij hun schriftstudie: het softwareprogramma LDSView. Dit programma bevat de vier (Engelse) standaardwerken van de kerk en biedt de PC-gebruiker de mogelijkheid om de Schriften op tal van manieren te bestuderen. Zo kan men teksten opzoeken -

- door de verwijzing in te geven;
- met een bepaald woord erin;
- met combinaties van woorden;
- met een bepaalde zin of zinsede;
- die verband met elkaar houden; en alle bevindingen laten uitprinten.

De gemiddelde zoektijd is 5,5 seconden. LDSView is na jaren intensief onderzoek ontwikkeld door

computerspecialisten aan de Brigham Young University, in samenwerking met leiders van de kerk. Ouderling Boyd K. Packer en ouderling Russel M. Nelson van de Raad der Twaalf waren namens het Scripture Publication Committee (Comité Publicatie van de Schriften) bij de ontwikkeling van het programma betrokken. Beiden zeiden bijzonder enthousiast te zijn over de mogelijkheden die LDSView biedt, "maar," zei ouderling Packer, "een lid van de kerk hoeft niet alleen voor deze toepassing een computer aan te schaffen. Als de leden de Schriften bestuderen zal hun getuigenis van Jezus Christus en zijn kerk gesterkt worden, of ze nu met of zonder hulp van een computer studeren." Het programma zal het gebruik van de Schriften absoluut niet gaan vervangen. Lezen van papier is nog altijd plezieriger dan lezen van het scherm.

Seminarietopdag in Gent

Op zaterdag 12 maart j.l. werd voor de Vlaamse JM/JV een topdag gehouden in Gent. Op het programma stonden een les van seminariecoördinator Hans Noot, een levend ganzebordspel, een lunch en dansles. De dag werd afgesloten met een door de ZHV van de Gemeente Gent georganiseerde dansavond. Een zeer geslaagde dag waarop iedereen iets heeft kunnen leren.

Songfestivalwinnaar op zending

Muziekiefhebbers zullen zich het Zweedse mormoonse trio de Herreys nog wel herinneren, die in 1984 het Europese songfestival wonnen. De jongste van de drie, Louis, besloot zijn carrière te onderbreken om een zending te vervullen. Hij is momenteel werkzaam in het Zendinggebied Utah Salt Lake City North.

Boeken voor Afrika

Ruim 500 leden van de kerk in de Amerikaanse staten Washington en Virginia hebben geholpen in totaal 180.000 studieboeken naar drie Afrikaanse landen te verschepen. Het project, op touw gezet door Pierce Cambell van de Wijk McLean in Virginia, beoogt de kansarme kinderen in Zimbabwe, Ghana en Sierra Leone in staat te stellen een betere opleiding te genieten. Dat er grote behoefte bestaat aan onderwijsmateriaal in Afrika, blijkt uit het feit dat er in Zimbabwe alleen al 800.000 kinderen zijn, terwijl het schoolsysteem op niet meer dan 80.000 kinderen berekend is. De boeken werden geschonken door onderwijsinstellingen en uitgeverijen.

Deense jeugd helpt Peruaanse leden

De jonge-alleenstaandengroep in de kerk in Denemarken heeft ongeveer f 4.500,- ingezameld om leden in afgelegen gebieden te helpen de tempel te bezoeken. De jonge alleenstaanden verrichten allerlei werkzaamheden, zoals reparaties, kinderoppas, tuinieren en schoonmaken om het geld bij elkaar te krijgen, zei ringpresident Richard Andersen. Het geld is naar de Lima-tempel in Peru gestuurd.

Hondurese leden steunen zendingswerk

Eind vorig jaar werd de leden van de Ring La Lima Honduras gevraagd bij te dragen aan het zendingsfonds, om tien leden van de ring in staat te stellen op zending te gaan. De respons was dusdanig dat nu twintig zendingen onderhouden kunnen worden, terwijl zes leden zich erop voorbereiden om binnenkort op zending te gaan. De zendingen zijn alle werkzaam in het Zendinggebied Tegucigalpa Honduras.

Internationaal kamp jonge alleenstaanden

Plaats: Essen, West-Duitsland.
Datum: 1-9 september 1988.
Kosten: hele week: f 276,-
weekend: f 132,-

Informatie:
Rosaline Morsman, tel. 015-56.73.03
Jan Slingerland, tel. 078-21.18.64

Burgers tegen casino's

Leden van de kerk in de Canadese provincie British Columbia hebben samen met andere burgers succesvol stelling genomen tegen legalisering van kansspelen in casino's. Broeder Howard L. Biddulph, hoofd van de politicologische faculteit van de University of Victoria en regionaal vertegenwoordiger van de Raad der Twaalf, schreef een thesis waarin hij resultaten van wetenschappelijk onderzoek samenvatte die aantoonden dat de economische en sociale kosten van legale kansspelen bij lange na niet opwegen tegen de nadelen ervan. Deze thesis werd aan alle leden van de betreffende overheidscommissie voorgelegd. De thesis en het debat in de commissie kreeg veel aandacht van de media, wat ertoe leidde dat vele burgers, leiders en instanties zich tegen het wetsvoorstel uitspraken. Broeder Biddulph zei dat hij de thesis had geschreven omdat te weinig mensen in het verweer kwamen tegen het plan om met casino's de vermaaksindustrie te stimuleren. "Gezien de hoge sociale kosten zouden regeringen zich moeten verzetten tegen kansspelen, en ze niet bevorderen. Veel mensen denken dat het zinloos is zich te verzetten tegen kansspelen. Dit resultaat toont aan dat overheidsfunctionarissen en wetgevers positief reageren op verzet van de bevolking tegen kansspelen."

Antillen actief

Na een periode van intensieve heractivering is het aantal actieve leden op Curaçao met 40% toegenomen. Ook op Aruba mag de kerk zich nu verheugen in een activiteitspercentage van bijna 100. Broeder D.H. Asay, president van het Zendinggebied Caracas Venezuela, schrijft dit hernieuwd enthousiasme ook voor een groot deel toe aan de onlangs gepubliceerde vertaling van het Boek van Mormon in het Papiamentu (zie Kerknieuws, maart 1988, blz. 1).

Open dag Gemeente Nijmegen

Zaterdag 18 juni gingen de deuren open van het pas geheel gerenoveerde gebouw aan de Oranjesingel in Nijmegen voor allen die wel eens een kijkje wilden nemen bij de 'mormonen'. Een krantartikel met een interview met ringpresident M. van der Put, daags daarvoor, had veel mensen op de been gebracht die zichzelf welens wilden overtuigen dat wij geen 'zwartekousenkerk' zijn. Verscheidene bezoekers kwamen af op het genealogisch aspect, anderen wilden hun kennismaking met de kerk of het gebouw hernieuwen. Bijna alle bezoekers waren positief en kregen een fijne indruk van de kerk, mede dankzij de goede organisatie achter het geheel. Er is een behoorlijk aantal exemplaren van het Boek van Mormon en de brochure Ter kennismaking uitgereikt. Verscheidene mensen zeiden geïnteresseerd te zijn de gastendienst te bezoeken, die inmiddels op 10 juli j.l. gehouden is. De kinderen van de gemeente hadden ook een fijne dag, zij waren met elkaar naar speeltuin de Leemkuil gegaan. Al met al een fijne, bevredigende dag waar hopelijk nog veel reacties op zullen komen.

Jeugdwerkdag in Antwerpen

Onze kinderen het evangelie onderwijzen, jawel, maar dan? Theorie en praktijk zijn twee. In Antwerpen besloot men de kinderen spelenderwijs te laten zien hoe de theorie in praktijk kan worden gebracht.

Toen we op zaterdag 26 maart j.l. het kerkgebouw van Antwerpen binnenkwamen zagen we een bonte mengeling van kindergezichten, sommige stralend van enthousiasme, andere nog wat bedeesd. Iedereen was op de been en ijverig bezig met de voorbereiding van het toneelstuk Jakobus Kwak. Toen we na heel wat geloop, genaai, geschmink en geknutsel klaar waren om toe te beginnen, heerste er een leuke, gezellige sfeer.

Tijdens de opvoering konden we werkelijk genieten van de creatieve activiteit die de kinderen aan de dag legden. Het toneeltalent van zuster De Dauwe was hier grotendeels verantwoordelijk voor. Men kon bij de toeschouwers duidelijk de emotie van het gezicht aflezen.

Maar er was niet alleen het succes van een geslaagde activiteit, er was nog iets veel belangrijkers. Onze kinderen konden hier de hun geleerde evangeliebeginselen toepassen. Bij de

Drukke voorbereidingen op het toneelstukje "Jakobus Kwak".

voorbereiding was er verdraagzaamheid, geduld, dienstbaarheid, inzet om een vriendje te helpen, kortom alles met elkaar delen in vreugde en vriendschap. Jakobus Kwak was de verpersoonlijking van iemand die de minderbedeelden indachtig was door van het zijne te geven: een stimulans voor onze vastengaven.

Men was even blij met een klein goed gespeeld rolletje als met een hoofdrol. Men had eerbied voor elkaar en wachtte rustig op zijn stoel tot men aan de beurt kwam. En zo zou ik kunnen doorgaan. wat deze dag zo heerlijk maakte, was de openhartige, liefdevolle en blijde geest waarmee alles gedaan werd, zowel wat de kinderen betreft als de volwassenen. Het is inderdaad van groot belang dat wij onze kinderen elke zondag niet alleen onderrichten, maar ook en vooral het onderwezene laten toepassen in hun

alledaagse bezigheden. Onze jeugdwerkdag in Antwerpen was daarom een bijzonder prettige ervaring.

Een jeugdwerkleidster

Spelenderwijs leren de kinderen evangeliebeginselen toepassen.

Van toneelspelen krijg je erge honger ...

Kerkkoor Carnisse luistert gastendienst op

ROTTERDAM-ZUID TREEDT NAAR BUITEN

"En eveneens, opdat zij, aan wie deze geboden werden gegeven, macht zouden hebben om [...] deze kerk [...] uit het verborgene en uit duisternis te voorschijn te brengen, de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem, waarin Ik, de Here, welbehagen heb" (LV 1:30).

Ondanks al het goede werk dat in de afgelopen jaren verricht is, is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, de kerk waarover in de bovenstaande tekst gesproken wordt, in Nederland nog niet geheel uit het verborgene en uit de duisternis te voorschijn gebracht. De kerk moet in Nederland meer bekendheid krijgen. Daarvoor is de public communications-organisatie in het leven geroepen. Deze organisatie heeft tot taak de welwillendheid onder het Nederlandse volk voor de kerk te vergroten, haar bekendheid te geven - overigens zonder opdringerig te zijn - en een positieve indruk achter te laten.

In de wijk Rotterdam-Zuid is men enthousiast over public communications. Dat heeft in de afgelopen maanden geresulteerd in een aantal zogenaamde gastendiensten. Een gastdienst is een vergadering die geheel is toegesneden op belangstellenden. Zo handelen de toespraken, bijvoorbeeld, over de fundamentele beginselen van het evangelie. U zult begrijpen dat zo'n gastdienst veel voorbereiding vergt, er mag absoluut niets aan het toeval worden overgelaten. De sprekers moeten worden benaderd, de muziek moet worden uitgekozen, de gastvrouwen en -heren moeten worden geïnstrueerd, de aanplakbiljetten moeten worden gedrukt, het kerkgebouw moet er piekfijn uitzien. En dan treedt men naar buiten: de minder-actieve leden worden aangeschreven, leden nodigen hun vrienden en kennissen uit, de

kranten worden ingelicht, en de aanplakbiljetten worden verspreid (waarvoor eerst vergunning moet worden aangevraagd). Voor de gastdienst die wij op 29 mei j.l.

gastsprekers, broeder en zuster Van der Put uit de Wijk Den Haag, die de liefde die zij voor de Heiland Jezus Christus voelden, verwoordden; de leden ervoeren een grote eenheid, doordat zij

Nederlands Hervormd koor Carnisse.

hadden, werd het Nederlands Hervormd kerkkoor Carnisse uitgenodigd, dat onder leiding van zijn dirigente, mevrouw Schipper, verschillende geestverheffende liederen vertolkte. Door de welwillende medewerking van dit koor waren er niet minder dan veertig belangstellenden in de dienst.

De leden van Rotterdam-Zuid waren onder de indruk van het koor; het koor en de overige belangstellenden waren geraakt door de toespraken van de

gezamenlijk dit succes tot stand hadden gebracht. De belangstellenden vertrokken, met de brochure Ter kennismaking onder de arm, tevreden huiswaarts. De leden bleven nog wat hangen, zij wilden nog even nagenieten van de Geest die in rijke mate aanwezig was geweest. Public communications had hier zijn doel bereikt.

Zuster Engelfriede Blokpoel

De zendelingenpagina's

In deze Zendelingenpagina's een verslag van zuster Ronny van de Berge uit de Wijk Rotterdam-Zuid, werkzaam in het Zendingsgebied Manchester Engeland, en ouderling Herman Michèly uit de Wijk Haarlem, die een zending vervult in het Zendingsgebied Tampa Florida.

Ronny van de Berge

Na een paar maanden op mijn oproep gewacht te hebben, verliet ik op 23 april 1987 Nederland om een zending te vervullen in Engeland. 'England Manchester Mission' heette het zendingsgebied waar ik naartoe geroepen was. Ik vertrok tegelijkertijd met Martin Broekzitter, die naar het Zendingsgebied Londen-Zuid Engeland ging.

Voor dat we het zendingsveld ingingen, brachten we drie weken in de 'MTC' bij Londen door. Het was een leuke en goede ervaring om met iemand die je kent in de 'MTC' te zijn.

Die drie weken waren een bijzondere tijd; we werden voorbereid op hetgeen van ons verwacht werd in het zendingsveld. Op 13 mei waren de drie weken om en vertrok ieder naar zijn eigen zendingsgebied.

Ik had al snel door dat ik maar weinig van zendingswerk afwist. In de 'MTC' waren we geestelijk voorbereid, maar in

Zuster Van de Berge (rechts) met collega.

m'n eerste standplaats leerde ik pas wat zendingswerk echt inhoudt. Wat onze zendingspresident had gezegd was waar: "De 'MTC' is als fietsen op een asfaltweg, het zendingsveld als fietsen op een zandweg."

Ik ben nu [zestien] maanden op zending, het is een geweldige tijd. Ik leer dagelijks en begrijp nu zoveel meer van het evangelie dan toen ik van huis ging.

Zuster Van de Berge (links) op het marktplein in Preston, waar de eerste zendelingen in Engeland onder leiding van Heber C. Kimball hun werk begonnen. Deze foto is genomen tijdens de viering van het 150-jarig bestaan van de kerk in Engeland.

Mijn getuigenis is enorm versterkt, in het bijzonder mijn getuigenis van Het Boek van Mormon, het plan van zaligheid en de zending van de Heilige Geest. Het is geweldig iemand het evangelie te mogen onderwijzen en er dan getuige van te zijn hoe de Heilige Geest de waarheid in hun hart bevestigt.

Mijn liefde voor de Heer Jezus Christus is ook enorm gegroeid sinds ik op zending ben, ondermeer door te studeren in Het Boek van Mormon; vooral 3 Nephi 17 maakte diepe indruk op mij.

Naast al deze dingen zie ik mijn zending als een basis voor de rest van mijn leven. Ik heb geleerd hoe ik me in mijn dagelijkse leven beter kan voorbereiden op de wederkomst van Christus.

Ik zou iedereen aan willen raden zich voor te bereiden op een zending, hetzij een voltijdzending, hetzij een zending thuis door uw getuigenis en geluk met uw vrienden en kennissen te delen.

Zuster Ronny van de Berge

Herman Michèly

Op 19 november 1986 ging ik op zending naar de 'Florida Tampa Mission,' ik ben nu dus alweer [21] maanden op zending. Ons zendingsgebied is werkelijk geweldig. We werken hard en die inspanningen worden beloofd met succes. Waarom ben ik op zending gegaan? Eigenlijk weet ik dat niet precies, maar ik had een sterk verlangen, dus ging ik en ik heb er nog geen moment spijt van gehad!

Ik vind het hier echt leuk. Het is altijd mooi weer, heel af en toe regent het, de temperatuur schommelt in de zomer tussen de 35 en 40° C, in de winter tussen de 5 en 20° C.

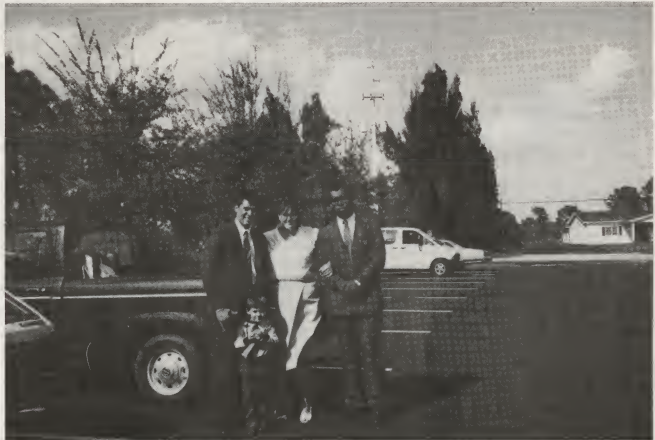
Iets over Florida. De mensen hier leven vrij ontspannen, toch hebben de meeste mensen het te druk (zeggen ze) om met ons te praten. Je ziet hier dingen die je in Nederland niet zo gauw zult zien, bijvoorbeeld een rij mooie bungalows met daartussen ineens een heel armoedig huis van iemand die dus niet zoveel geld heeft. Hoewel godsdienst hier een belangrijk onderdeel van het dagelijkse

zendingsgebied zijn er zes ringen. We werken met het zogenaamde 'Stel een datum vast'-programma, waarbij de leden een datum vaststellen voor welke ze iemand of een gezin gevonden dat door de zendingen onderwezen wil worden. Het streven is dat men op die manier elk jaar ten minste een persoon of gezin vindt. Het werkt prima.

Onlangs had ik een fijne ervaring. Een lid verwees ons naar een vrouw die alle lessen in een keer wilden ontvangen. Ze is ook gedoopt. Vaak hoor je "Zo heb ik het nooit bekeken," of "Ja, dat klinkt wel logisch."

Het evangelie van Jezus Christus is geweldig en ik ben blij en ik dank mijn Hemelse Vader dat ik deze prachtige boodschap aan zijn kinderen kan brengen.

Ik wil graag mijn simpele getuigenis geven dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige ware en levende kerk op aarde is. Ik weet dat we een profetie in de kerk hebben. Ik weet zeker dat Het Boek van

*Ouderling Michèly (rechts)
met collega en onderzoeker.*

leven is (veel kerkdiensten en predikanten op televisie), is het echtscheidingspercentage helaas erg hoog.

Onze kerk is hier vrij sterk, met wijken met 250 à 300 actieve leden. Het werk gaat in de ene wijk beter dan andere, soms verloopt de samenwerking wat moeizaam, en soms zijn ze zo gek op je dat ze je tonnetjerond voeren! In ons

Mormon waar is, en hoe weet ik dat? Omdat ik er veel in gestudeerd heb en ik de Heilige Geest gevoeld heb. En die zekerheid kan niemand mij ontnemen.

Ik wens u allen het beste toe.

Ouderling Herman Michèly

Zendingswerk

In het zendingsveld

José Cadillo Albarnoz
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Pieter Paul van Beek
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire, Engeland LS18 5 BJ

Ronny van de Berge
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road
Timperley, Altrincham
Cheshire, Engeland WA15 7UP

Daniël Beijerling
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland CR4 4ED

Tineke van der Bijl
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire, Engeland LS18 5 BJ

Joep Boom
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire, Engeland LS18 5 BJ

Hellen Bouwman
Washington D.C. North Mission
12520 Prosperity Drive
Silver Spring, Maryland 20904
U.S.A.

Martin Broekzitter
England London South Mission
484 London Road, Mitcham, Surrey
Engeland CR4 4ED

Ruud den Brouwer
New York New York Mission
55 Northern Blv, suite 206
Great Neck, New York 11021
U.S.A.

Lex de Bruin
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire, Engeland LS18 5 BJ

Erwin Decker
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland CR 44ED

Hans Donker
England London Mission
64-68 Exhibition Road
London, Engeland
SW 7 2PA

Mauricio Fuenzalida
Mission Belge de Bruxelles
Brand Whitlock Blv 87
1040 Brussel, België

Dorthe Iversholt
England Coventry Mission
4 Cophthall House, Station Square
Coventry, West Midland
Engeland, CV1 2PP

Michael Jansen
England Bristol Mission
Southfield House, 2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol, Engeland
BS9 3BH

Hans Jost
Canada Toronto Mission
338 Queen Street, suite 214
Brampton, Ontario L6V 1C5
Canada

Katrien Lombaert
Mission Suisse de Genève
Chemin William-Barby 8
CH-1292 Chambesey (GE)
Zwitserland

Herman Michèly
Florida Tampa Mission
P.O. Box 151685
Tampa, Florida 33684
U.S.A.

Paul Muntinga
Idaho Boise Mission
2710 Sunrise Rim, suite 220
Boise, Idaho 83705
U.S.A.

Frank Oddsens
England Bristol Mission
Southfield House, 2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol, Engeland
BS9 3BH

Philip Riem
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

*Indien er een adres ontbreekt of
verkeerd vermeld staat,
a.u.b. bericht aan het Kerkelijk vertaalbureau,
postbus 224,
3430 AE Nieuwegein
Nederland*

IN ZIJN MOEDER- TAAL

Vertalen is een belangrijk aspect van het verkondigen van het evangelie aan alle naties, geslachten, talen en volken

Sandra Williams

Op een koele zomeravond, eind juni 1987, klonk er een lied bij de Oakland-tempel. Als u daar was geweest, had u de prachtige melodie herkend, maar uw schouders opgehaald over de onbekende woorden. Het lied was: *Thou Vaj Tswo Kom Peb Rov Sib Pom Dua*, ofwel „God zij met u“, gezongen in het Hmong. Hmong is o.a. de taal van de vele stammen in de heuvels van Laos, en de moedertaal van Kua Lo en zijn broers Yia Lo en Chong Lee Lo, die even daarvoor in de tempel hun gezin aan zich hadden laten verzegelen. Het was een van de gelukkigste dagen in hun leven.

De bekering van de gezinnen Lo en het lied dat zij zongen, zijn slechts alinea's uit een veel langer, en zelfs wonderbaarlijker verhaal over de inspanningen van de kerk om het evangelie te verkondigen aan „alle natiën, geslachten, talen en volken“ (LV 133:37).

De gezinnen Lo bezochten de kerk aanvankelijk in een wijk in Salt Lake City, waar zij Scott Jenkins, de zedingspresident van de ring, leerden kennen. Hij begon de gezinnen Lo te onderwijzen, samen met Brian Walker, een teruggekeerde zending die Thai spreekt. Broeder Walker bracht de evangelieboodschap in het Thais, waarna Kua Lo die voor zijn familie en vrienden in het Hmong vertaalde.

Ondanks de moeilijkheden met de communicatie, ontvingen de gezinnen Lo het evangelie enthousiast, bleven de kerk bezoeken en werden de kern van een Hmongtalige gemeente. Na verloop van tijd was de afdeling vertalingen van de kerk in staat de avondmaalsgebeden, gedeelten van *Evangeliebeginselen*, en sommige lofzangen in het Hmong te verzorgen, en konden de gemeenteleden vergaderen in hun moedertaal. Later ontvingen zij complete exemplaren van *Evangeliebeginselen* en *Verhalen uit het Boek van Mormon*.

Niet lang nadat de gezinnen Lo tot de kerk toegetrokken waren, werd Kua Lo geroepen als president van de eerste Aziatische gemeente in Salt Lake City. Hij woont nu in Bakersfield (Californië), ook daar is hij president van de Aziatische gemeente. Broeder Lo, die het evangelie voortdurend aan zijn volk verkondigt, heeft minstens negentig mensen tot de kerk gebracht.

Broeder Lo kan volmondig getuigen van de invloed van de Heilige Geest in zijn bekering, een invloed die gevoeld werd ondanks de taalbarrière. Maar zonder in het Hmong vertaald evangeliemateriaal, hadden de gezinnen Lo wellicht veel langer moeten wachten op de zegeningen van de tempel. Misschien hadden ze deze zelfs nooit ontvangen.

De zegeningen van het evangelie mogelijk maken

Als voorbereiding op de vervulling van de belofte van de Heer, dat een ieder op zekere dag „de volheid van het evangelie in zijn eigen tong, en in zijn eigen taal zal horen“ (LV 90:11), gaven het Eerste Presidium

en het Quorum der Twaalf in 1965 opdracht tot de oprichting van de afdeling vertalingen. De medewerkers van deze afdeling doen in stilte hun werk, hetzij op het hoofdkantoor in Salt Lake City of op een van de vertaalbureaus, verspreid over de wereld, en maken zo voor steeds meer mensen de zegeningen van het evangelie mogelijk. Deze taak vindt zijn vervulling in het uitbrengen van het Boek van Mormon en ander materiaal, waaronder tijdschriften, in ongeveer 150 talen.

De opdracht van de autoriteiten tot de oprichting van de afdeling kwam in een tijd, dat de moderne technologie in de vorm van computers het vertalen eenvoudiger en sneller maakt dan ooit tevoren, zelfs dat van talen met een niet-Latijns alfabet.

Maar computers missen inspiratie. Daarom heeft de Heer vele vertalers voorbereid. Zo kreeg een staflid van de afdeling in 1980 de opdracht de vertaling van materiaal in het Bengali, een taal in India en Bangladesh, te verzorgen. Omdat er in die tijd geen leden waren die deze taal machtig waren, wendde hij zich tot twee onderwijzers die niet tot de kerk behoorden. Toen zij hun vertaling hadden voltooid, hoopte het verantwoordelijke hoofd een lid te vinden die de vertaling zou kunnen nakijken op leerstellige en grammaticale juistheid.

Alsof in antwoord op zijn behoefte, las hij een artikel over Towhid-ul Alam, een recente bekeerling uit Bangladesh die studeerde aan de Brigham Young University op Hawaii. Dank zij de hulp van broeder Alam rolden in 1985 in New Delhi (India) de eerste exemplaren van *Hoogtepunten uit het Boek van Mormon* in het Bengali van de pers.

De behoefte om iets voor de Heer te doen

Soms werkt de Heer anders. Zuster Sampson-Davis uit Ghana voelde zich geïnspireerd tot het vertalen van het Boek van Mormon in haar moedertaal, het Fante, voordat zelfs de afdeling vertalingen deze opdracht kreeg. In haar jeugd genoot zuster Davis van haar omgang met christenen en was zij onder de indruk van en dankbaar voor Christus' offer, dat zij heel graag iets voor Hem wilde doen. Bijna veertig jaar later, na Engels geleerd te hebben in Nederland en weer in Ghana te zijn teruggekeerd, waar zij tot de kerk toetrad, kreeg zij de kans het verlangen uit haar kindertjaren te verwezenlijken.

Na een avondmaalsvergadering te hebben bijgewoond, realiseerde zuster Sampson-Davis zich dat niet iedereen de lofzangen uit de bundel had meegezongen, omdat ze geen Engels kenden. Zij voelde zich gedrongen daar iets aan te doen en die avond vertaalde zij „Ik ben een kind van God“. De vertaling van andere lofzangen volgde.

Gesterkt door de ervaring die zij had opgedaan met deze vertaalwerkjes, voelde zuster Sampson-Davis

zich geleid tot de enorme taak waarop ze vele jaren was voorbereid – het vertalen van het Boek van Mormon in het Fante. Toen medewerkers van de afdeling vertalingen de vertaling van zuster Sampson-Davis na-keek, waren zij verbaasd dat deze schooljuffrouw met weinig of geen vertaalervaring een uitstekende vertaling had afgeleverd die bijzonder nauwkeurig was.

Zuster Sampson-Davis is een goed voorbeeld van de kwaliteit en toewijding van de vertalers die de Heer heeft voorbereid, en aan het voorbereiden is voor de afdeling vertalingen. Momenteel heeft de afdeling zich gestort op het vertalen van leerstellig materiaal in ten minste één prominente taal van elke natie in de wereld. Dit project, dat in 1986 werd goedgekeurd door het Eerste Presidium en „elke natie” wordt genoemd, zal de volgende vijf jaar resulteren in vertalingen in vele andere talen.

Een licht voor hun eigen volk

De titel „elke natie” is afkomstig uit een toespraak van president Spencer W. Kimball, uitgesproken in 1978, waarin hij zei:

„Als we nu maar een begin maken in elk volk, al is het maar klein, dan zullen de bekeerlingen in ieder geslacht en iedere taal naar voren treden als licht voor hun eigen volk en het evangelie zou aldus worden gepredikt in alle naties vóór de komst van de Heer.” (Bijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers, oktober 1978.)

Eb Davis, die aan het hoofd staat van de afdeling vertalingen in Salt Lake City, heeft het volgende te zeggen over het programma: „De algemene autoriteiten geven geïnspireerde leiding aan dit werk. Aanvankelijk dachten we dat veel van de talen van het „elke natie,-project zo ongebruikelijk waren, dat we moeite zouden hebben met het vinden van vertalers, maar we kwamen tot de ontdekking dat de weg voor ons bereid

was. Zo vonden wij, bijvoorbeeld, twintig kerkleden van de Seychellen – een eilandengroep tussen India en Afrika – die ons konden helpen. We hebben veertig leden uit Uganda, waar we een beroep op kunnen doen, en we kwamen vier mensen die Ethiopisch spreken op het spoor in de Salt Lake Valley.”

Lowell Bishop, die leiding geeft aan het werk in de Afrikaanse talen, zegt dat de meeste vertalers uit die landen net zo lang lid zijn van de kerk als het „elke natie,-project in werking is. Hij voegt eraan toe dat voor bijna elke taal waar de afdeling mee aan het werk gaat er inderdaad een lid naar voren is getreden om het vertaalwerk te doen.

Terug naar hun moedertaal

Als voorbeeld geeft broeder Bishop de leden die de afdeling vond voor het vertalen in twee Zaïrese talen – Lingala en Tshiluba. Alfonse en Maguy Muanda, die het druk hebben met een hun eigen bedrijfje en actief zijn als ringzendingen, vinden toch nog de tijd om kerkmateriaal in het Lingala te vertalen, en ze doen het nog goed ook.

Tshiluba is de moedertaal van Ambrose en Louise Massala. In hun studententijd woonden zij evenwel in een deel van Zaïre waar het Swahili wordt gesproken, dat hun omgangstaal werd. Kort na hun huwelijk, stelde Ambrose voor in de huiselijke kring het Tshiluba weer op te pikken. Louise vond dat maar vreemd, want ze hadden de laatste paar jaar voortdurend Swahili gesproken. Toch begonnen zij Tshiluba te spreken en hun kinderen groeiden op met het Tshiluba. Verbaasd als zij waren toen hun gevraagd werd of zij materiaal in het Tshiluba wilden vertalen, drong het uiteindelijk tot Louise door dat Ambrose geïnspireerd was geweest om weer de taal te gaan spreken die zij bijna vergeten waren.

Maar of de taal nu Tshiluba, Hmong of een van de vele andere talen is waar de afdeling vertalingen van de kerk mee aan het werk is, de boodschap moet „vertaald” worden in het dagelijks leven van elke heilige der laatste dagen. Als we eenmaal het evangelie kennen, moeten wij het delen met onze familieleden, buren en vrienden, zoals broeder Kua Lo dat doet, zodat we allemaal de eeuwige taal van het evangelie kunnen spreken.

Het belang van het delen van het evangelie is vaak onderstreept door tshiluba broeder Ezra Taft Benson. Eens zei hij: „Het is onze plicht het evangelie van Jezus Christus aan elk volk op aarde te brengen . . . Deze opdracht om het evangelie aan alle natiën, geslachten, talen en volken te brengen, is een van de tekenen waaraan gelovige mensen de nabijheid van de wederkomst van de Heiland zullen herkennen . . .” (*De Ster*, oktober 1984, blz. 94–95.) □

Jamie

Sandra C. Brinley,
die het verhaal
vertelde aan
David Brinley

Ik weet nog goed
dat ik Jamie voor
het eerst zag.

Haar lange, zwarte haar
was strak naar achter
gekamd en netjes achter
haar hoofdje gevlochten.

Haar grote zachte, reebruine
ogen staarden schuchter
de kamer rond terwijl zuster
Jones, die deel uitmaakte

van het jeugdwerkpresidium, haar een plaatsje aanwees. Het was voor mij de eerste dag als jeugdwerklerares in een nieuwe wijk. Hoewel ik in beslag werd genomen door velerlei gedachten over mijn prille huwelijks, nieuwe vrienden en een nieuwe roeping was er iets in Jamie dat mijn aandacht trok.

Na de classesplitsing wierp ik mij volkomen op mijn les aan de klas Helden-A en had ik geen tijd meer om aan Jamie te denken. Toen de les echter een minuut of vijf bezig was, werd er geklopt. Zuster Jones kwam binnen en leidde Jamie naar een stoel in de kring die we hadden gevormd. Ze bleef naar de vloer kijken. Af en toe hief ze haar hoofd op, waardoor de hoge jukbeenderen en fijne trekken in haar knappe gezichtje onthuld werden. De uitdrukking op haar gezicht was een mengeling van onschuld en intelligentie, ik kon die echter niet lang vasthouden, omdat zij haar aandacht weer bepaalde bij de vloertegels. Naarmate de tijd verstreek, werd ze steeds meer opgeslorpt door de activiteiten, glimlachte ze geregeld en beantwoordde ze vragen over de profeten die we bestudeerden. Ze luisterde heel aandachtig naar de les, hield haar armen over elkaar en praatte alleen als daar gelegenheid toe was.

Toen de andere kinderen na de les het lokaal al hadden verlaten en ik mij, na het bord te hebben schoon-geveegd, omdraaide, zag ik dat zij nog geduldig op haar stoeltje zat, alsof ze wachtte tot ik klaar was.

„Ga je niet naar de avondmaalsvergadering?” vroeg ik, terwijl ik op het stoeltje naast haar ging zitten.

Zij streek de plooiën van haar keurig gestreken jurk glad en keek me aan.

„Ja. Mag ik met u mee?” klomk het bedrempeld, alsof ze verwachtte dat het verzoek mij niet aan zou staan.

„Natuurlijk,” antwoordde ik. „Zullen we samen je ouders gaan zoeken? Dan moeten we wel opschieten – de vergadering begint zo.”

„Mijn mama gaat niet naar de kerk.”

„O, èh, je oma dan. Waar kan die zijn?”

Haar handjes staakten de strijkende bewegingen en vielen terug op haar schoot.

„Ik ben hier helemaal alleen, er komt niemand met mij mee.”

„Niemand? Er zal toch wel iemand zijn die jou brengt, vrienden of familie.

Zij schudde eenvoudig haar hoofd en nam mijn hand als om te zeggen dat we moesten gaan. „Mag ik bij u zitten, alstublieft?”

Ik glimlachte om haar oprechte gezichtje. „Natuurlijk mag dat.”

Haar warme glimlach straalde de liefde uit die kleine kinderen zo spontaan kunnen geven, ze trok me mee

de deur uit naar de kapel.

Na de vergadering werd ik benaderd door de zondagschoolpresident, terwijl Jamie een babbeltje maakte met mijn man, Dave.

„Ik zie dat je al kennis gemaakt heb met Jamie. Ik hoopte al dat ze bij jou in de klas zou komen.”

Ik nam hem even apart. „Jamie vertelt me net dat ze alleen naar de kerk komt. Hoe komt ze hier? Wordt ze misschien door een lid van de bisschop opgehaald?”

Hij schudde zijn hoofd en glimlachte op grappige, beduusde wijze. „Nee. Ze staat elke zondag gewoon op de stoep te wachten totdat de vergaderingen beginnen – en wanneer ik zeg elke zondag dan bedoel ik elke zondag.”

Toen hij verder liep om nog wat andere zaken af te handelen, ging ik zitten en keek naar Jamie die met Dave in gesprek was. Wat brengt een kind van haar leeftijd ertoe zo trouw te zijn in kerkbezoek? Was het mogelijk dat een negenjarige dat niveau van geestelijke volwassenheid kon bezitten? Ik besloot meer te weten te komen over dit raadselachtige meisje.

Ik had die week zoveel aan mijn hoofd dat zij voorbij vloog. Toen was het weer zondag en tijd voor mijn jeugdwerkklas. De les was nog geen vijf minuten bezig toen ik Jamie, een beetje buiten adem, in de achterste rij zag schuiven. Na de les kwam ze weer naar me toe. Ze keek zo rustig dat ik het niet kon laten haar te plagen.

„Dat moet de eerste keer in je leven geweest zijn dat je te laat was voor de kerk! Volgens mij heb je de hele weg hiernaar toe gerend.”

Ze staarde me aan, het was duidelijk dat ze mijn opmerking serieus nam. „Het spijt me dat ik te laat was. Mijn vriendin vroeg of ik bij haar kwam slapen. Ik kwam er heel laat pas achter dat het vandaag zondag was. Toen ben ik naar huis gerend, maar ik heb me verslapen.”

Ik was met stomheid geslagen. „Bedoel je dat je vanaf je vriendin helemaal alleen naar huis bent gegaan?”

Ze knikte verlegen, alsof ze een bekentenis had afgelegd. Mijn plagerige houding maakte gauw plaats voor liefde en bewondering. Opnieuw nam ik mij voor meer te weten te komen over Jamie.

Die zondag ging ik in de namiddag naar Jamie's huis om wat lesmateriaal af te geven. Ik liep tot aan de hoedeur en klopte aan. Toen de deur openzwaaide, werd ik overvuldigd door een dikke wolk sigarettenrook die in de verduisterde voorkamer hing. De zure lucht van bier had zich vermengd met de wolk en deed mijn ogen tranen. In de deuropening stond een grote, zwaar gebouwde man, die gekleed was in een vale broek en een hemd. Hij had een breed, ongeschoren gezicht en nam mij koel op, eerst keek hij naar mijn

jeugdwerklesboek en toen keek hij mij recht in de ogen. Die van hem waren rood en bloeedoorlopen, maar ze bleven mij onverstoorde aankijken terwijl ik stamelend naar woorden zocht.

„Is Jamie thuis? Ik heb wat plaatjes voor haar van de les.“ Het leek mij niet verstandig mij over de aard van de les uit te laten. Tot mijn verbazing brak er een glimpje warmte op zijn gezicht door. Hij leek voor zichzelf uitgemaakt te hebben dat ik geen colporteur was of zoiets. Hij gebaarde dat ik binnen kon komen. Ik haalde diep adem en stapte naar binnen.

De rook was zo dik dat ik een kriebel in mijn keel kreeg als ik ademde. Door de nevel onderscheidde ik een avondse bruine bank en bijbehorende tafel en stoel. Aan tafel zaten twee mannen én een vrouw te kaarten. De tafel was bezaaid met bierflessen. De zware gordijnen waren dichtgetrokken, waardoor het zonlicht buitengesloten werd. De kamer werd alleen verlicht door een enkel peertje, dat van het plafond ben-gelde.

De vrouw keek me aan met een verwarde blik in haar ogen. Hoewel haar haar veel lichter was dan dat van Jamie, ontwaarde ik toch dezelfde gelaatstrekken als Jamie achter de donkere lippenstift en de make-up.

De donkere kamer contrasteerde sterk met het licht dat Jamie uitstraalde.

De mannen, die bijna hetzelfde gekleed waren als de man die mij open had gedaan, gingen door met hun spel alsof ik niet bestond. Ik stelde mijn vraag nogmaals aan de vrouw: „Is Jamie thuis? Ik heb wat plaatjes bij me voor haar van de les.”

Zij knikte langzaam en slenterde de kamer uit, niet lang daarna kwam ze terug.

„Ze is er niet. Ik denk dat ze buitenspeelt.”

„O, ach, zou u dit aan haar willen geven? Ze zijn van een activiteit die we als klas hebben gedaan.”

Ze nam het boek en de plaatjes aan en legde die op een stoel. De man die bij de deur stond opende die voor mij en ik stortte mij in het heldere zonlicht en de zoete herfstlucht.

Terwijl ik naar huis liep, dacht ik na over de hele situatie. Hoe was het mogelijk dat dat meisje zo geestelijk en toegewijd kon zijn? Steeds weer zag ik de donkere kamer die sterk contrasteerde met het licht dat Jamie uitstraalde. Zou ze naar de kerk blijven komen? Hoe zou ze buiten de kerk om het evangelie leren? Wat zou haar motiveren te blijven komen naarmate de jaren verstreken? Toen werd mijn gedachtengang onderbroken door een tekst: „Want ziet, de Geest van Christus is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden” (Moro. 7:16).

De woorden echoden in mijn gedachten – *ieder mens, iedere man, iedere vrouw, ieder meisje*, ieder klein meisje, ongeacht waar ze woont! En wat scheen dat licht helder in Jamie, weerkaatst tot een schittering door de duisternis in haar omgeving! Ik nam mij voor haar te helpen dat licht vast te houden, totdat het de kans had uit zichzelf te schijnen.

Vanaf dat moment bracht Jamie elke week na de kerk wat tijd door bij ons thuis, we deden spelletjes,

Toen Jamie in het wit verscheen, zwol mijn hart van liefde en bewondering. Zij zag er mooi en rein uit, als een dochter van God.

aten wat en spraken over alles en nog wat. En mettertijd groeide onze bewondering voor haar innerlijke kracht. Haar gemoedrust en sereniteit beïnvloedde velen in haar omgeving.

Toen we op zekere dag naar huis liepen, zei ze onverwachts: „Sandy, ik wil gedoopt worden. Ik ben negen jaar en het wordt tijd dat ik gedoopt word, maar er is niemand die dat kan doen.”

Ik werd vervuld met grote liefde voor haar toen die grote, donkere ogen mij ongewoon intens aankeken. Ik gaf haar een stevige pakkerd en samen huppelden we hand in hand naar huis.

Jamie werd een paar maanden later gedoopt door een van de zendelingen bij ons in de wijk. Hij en zijn collega hadden haar de lessen gegeven, en haar moeder vond het goed dat zij gedoopt werd. Dave en ik zaten op de vierde rij, vlak achter Jamies moeder en zus. Haar moeder zag er op de een of andere manier anders uit – een beetje gelukkiger sinds ik haar bij haar thuis ontmoet had.

Aanvankelijk leek ze niet helemaal op haar gemak in de kapel, maar de geest van de vergadering leek op haar in te werken. Toen Jamie in het wit verscheen, zwol mijn hart van liefde en bewondering. Zij zag er mooi en rein uit, zoals ze daar door het gangpad liep. Ze glimlachte toen ze ons voorbij ging, de gelukkige glimlach van een negenjarige, de liefelijkheid van een dochter van God.

Ik sloeg haar gade terwijl de zendelingen toespraken hielden over geloof en gehoorzaamheid, ze luisterde als altijd aandachtig, en ik wist, terwijl de zendelingen spraken, dat de Geest haar onderwees. Toen was het tijd om naar de vont te gaan. Jamie stapte zonder aarzeling het water in. Mijn hart sprong op, en de woorden van Christus: „Laat de kinderen tot Mij komen” (Luc. 18:16) namen een nieuwe betekenis aan terwijl ik zag hoe een kind juist dat deed.

Daarna werd ze bevestigd, en ik was dankbaar dat een geïnspireerde priesterschapsdrager onze Hemelse Vader vroeg haar familie te zegenen om haar te steunen als kerklid. Ik zei enthousiast „Amen” op zijn gebed in de wetenschap dat Jamie nu een Metgezel had die haar zou leiden in het leven dat voor haar lag, ongeacht wat er gebeurde. Met behulp van de Heilige Geest zou haar kleine lichtje inderdaad groeien, en zou zij grote vreugde kennen in het koninkrijk der hemelen. □

Sandra C. Brinley is lerares Engels en David R. Brinley is onderwijsdeskundige Engels in Japan, waar zij leden zijn van de Gemeente Toyooka in het Zendinggebied Kobe Japan.

OMGANG MET DE HEILIGE GEEST

Of we nu getrouwd zijn of niet, jong of oud,
man of vrouw, wij moeten de Geest van de Heer
in ons leven aankweken.

Voor veel ongetrouwde heiligen der laatste dagen, in het bijzonder voor sommige alleenstaande zusters, zijn verkering en eeuwig samenzijn onverwezenlijkte dromen. U verlangt ernaar, u weet dat het eeuwig huwelijk een cruciaal onderdeel van het evangelie is, maar u voelt zich gefrustreerd omdat u geen waardige levensgezel kunt vinden.

De verleiding is groot om te willen dat ik u terstond kon voorzien van een volmaakte levenspartner en u gelukkig getrouwd op pad kon sturen naar de eeuwigheid. Een dergelijke oplossing zou echter satanisch zijn. Zoals u weet wilde satan het verloop van ons leven bepalen door beproeving en keuzevrijheid weg te nemen, waardoor hij het plan van de Vader zou verwijderen en onze vooruitgang blokkeren.

Omgang met een menselijke levensgezel is niet iets wat u kunt afdwingen of plannen. Er is echter een omgang van grote en eeuwige betekenis die u wel volledig in de hand hebt. Het is een omgang die door allen kan worden verkregen en genoten, ongeacht leeftijd of geslacht. Het is een omgang die eenzaamheid geneest, tot uitmuntendheid aanzet en het leven betekenis geeft. Het is de omgang met één van de leden van de Godheid: de Heilige Geest, de Trooster, de Openbarer, degeen die heilig, de Geest des Heren. Het is een omgang die u ervan zal verzekeren dat u niet alleen bent en dat ook nooit zult zijn.

Omgang van de ene mens met de andere is belangrijk en onontbeerlijk en als deze versterkt wordt door liefde en wederzijds respect, kan hij een hemels karakter krijgen en tot onuitsprekelijke vreugde voeren. Dergelijke omgang wordt echter leeg en zinloos zonder de invloed van de Heilige Geest. Geen enkele menselijke omgang is ooit zo belangrijk geweest als iemands omgang met de Geest des Heren.

„Zij baden om hetgeen zij het sterkste verlangden”

Het is van grote betekenis dat de Nephieten, terwijl Christus hun onderwees en met hen bad, „baden om

hetgeen zij het sterkste verlangden; en zij verlangden, dat hun de Heilige Geest zou worden verleend” (3 Ne. 19:9). Als lid van de kerk hebben wij de noodzakelijke stappen genomen van geloof, bekering en doop, waarna er bevoegde handen op ons hoofd zijn gelegd om ons de gave van de Heilige Geest te verlenen. Maar net zoals de liefde tussen vrienden of echtgenoten als een jong plantje moet worden aangekweekt en gevoed, zo moet ook de omgang met de heilige Geest worden aangekweekt.

Als jongeman werd ik verliefd op een mooi meisje. Omdat ik meer dan wat ook ter wereld verlangde naar haar liefde en eeuwige gezelschap, gedroeg ik mij zo goed mogelijk, sprak ik zo goed mogelijk en gaf ik het beste dat ik te geven had terwijl ik haar het hof maakte en naar haar gunst dong. Zelfs nadat zij mij haar ja-woord had gegeven, onderkende ik de noodzaak om haar het hof te blijven maken. Mijn verlangen was, en is dat nog steeds, om haar te behagen en alle aanstoot te vermijden. Zij is mijn inspiratie, mijn beweegreden om op een hoger en edeler niveau te leven.

De omgang met de Heilige Geest wordt op min of meer dezelfde manier aangekweekt. Om zijn invloed en gezelschap te verkrijgen moeten we ons beste beentje voor zetten; we moeten zijn aanwezigheid waardig zijn. Ik zie vijf punten waarop wij ons moeten toeleggen om de Heilige Geest aan te trekken en bij ons te houden.

1. Wij moeten ons lichaam rein houden

Wij mogen ons sterfelijke tabernakel op geen enkele manier verontreinigen. Wij moeten het woord van wijsheid naleven; wij mogen ons vermogen tot voortplanting niet misbruiken; wij moeten al het mogelijke doen om ziekte en andere vijanden van ons aardse lichaam te vermijden. „Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!” (1 Kor. 3:16–17.)

Er is een omgang
die eenzaamheid geeest, tot uitmuntendheid aanzet
en het leven betekenis geeft. Het is een omgang die u
ervan zal verzekeren dat u niet alleen bent en
dat ook nooit zult zijn.

2. Wij moeten onze gedachten rein houden

Wij moeten waken voor alle onbehoorlijke en zinnelijke gedachten en andere satanische invloeden. Wij ontvangen de volgende raad en belofte uit de Leer en Verbonden:

„Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen. De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn“ (LV 121:45–46).

Haast niets is weerzinwekkender dan de smerigheid die voortkomt uit een goddeloze gedachtenwereld. Kunnen wij hopen het gezelschap van de Heilige Geest te genieten wanneer wij innerlijk verdeeld zijn, wanneer er in onze gedachten ook plaats is voor de boze? Ik denk van niet.

3. Wij moeten geloof oefenen en in ons hart ruimte vrijmaken voor de Heilige Geest

Ons wordt geleerd dat wij het recht op openbaring van de Geest van God verliezen wanneer het ons ontbreekt aan geloof.

Moroni sprak duidelijk over de gaven van de Geest, met inbegrip van de gaven van genezing en van talen, en waarschuwde vervolgens „dat al deze gaven, waarvan ik heb gesproken, die geestelijk zijn, nimmer zullen worden weggedaan, zolang de wereld zal bestaan, dan alleen naarmate van het ongeloof der mensenkinderen“ (Moro. 10:19).

Het is voor ons uitermate belangrijk te begrijpen dat de Heilige Geest alleen dan in ons hart kan wonen als wij geloof in Christus oefenen (zie Moro. 7:32). Hoe kunnen wij aannemelijk zijn voor de Heilige Geest zonder Hen die Hij vertegenwoordigt, Hen waarvan Hij getuigt, te erkennen? Een leven naar het voorbeeld van Christus willen leiden, dat is ware aanbidding, het soort aanbidding dat de macht van de Heilige geest in ons leven toelaat.

4. Wij moeten alle zonde, alle goddeloosheid vermijden

Zoals reeds eerder is gezegd, verdwijnen de gaven van de Geest als wij geen geloof hebben. Hetzelfde beginsel is van toepassing, maar het probleem is vergerd, als er zonde in het spel is.

Alma heeft gezegd „dat niets onreins het koninkrijk der hemelen kan beërven“ (Alma 11:37). Zo kan ook iemand die onrein is geen blijvende omgang met de Geest van God tot stand brengen.

5. Wij moeten bidden, ons vergasten aan de woorden van Christus en oprecht voor God wandelen

De Geest van de Heer leert de mens bidden en streeft ernaar hem daartoe over te halen (zie 2 Ne. 32:8–9). De woorden van Christus doen ons begrijpen wie de Heilige Geest is en hoe wij Hem kunnen uitnodigen om bij ons te komen (zie de verzen 1–3). De Geest van God overreedt de mens om het goede te doen en in Christus te geloven (zie Ether 4:11–12; Moro. 7:16–17).

Daarom zijn dus bidden, het bestuderen van de Schriften en een rechtschapen levenswijze absoluut onontbeerlijk.

De scepticus of degene voor wie het evangelie volkomen nieuw is, zal misschien vragen: „Waarom moeten wij de Heilige Geest zoeken? Waarom moeten wij naar zijn gezelschap streven? Wat schiet ik daarmee op? De antwoorden op die vragen zijn overduidelijk wanneer wij ontvankelijk zijn voor het getuigenis van hen die de Geest van de Heer kennen en omgang met Hem hebben. Enkele daarvan vormen een antwoord op de vraag naar de waarde van die omgang met de Heilige Geest.

Wilt u volmaakt kunnen vooruitzien en vervolmaken vermogens bezitten om te anticiperen hoe u onder bepaalde omstandigheden moet handelen? Zo ja, dan moet u de raad van Nephi opvolgen: „Ga in door de

Wilt u

volmaakt kunnen vooruitzien? Wilt u de gave van onderscheiding hebben? Wilt u het vermogen hebben om de openbaringen van God te horen, te voelen en te kennen?

poort en ontvang de Heilige Geest, (want) Deze zal u alles tonen wat gij moet doen" (zie 2 Ne. 32:5).

„Wilt u de gave van onderscheiding hebben?“

Wilt u de gave van onderscheiding hebben, het vermogen om waarheid vast te stellen? Zo ja, dan moet u Gods woord lezen, Gods goedheid erkennen, nadenken en God vragen. Door dat te doen, getuigt Moroni, kunt u „door de kracht des Heiligen Geestes . . . de waarheid van alle dingen weten" (zie Moro. 10:5).

Toen ik zendingspresident in Texas was, kreeg ik eens te horen dat een bepaalde zending zijn getuigenis had verloren en naar huis wilde. Navraag leverde op dat een onderzoeker bij de jongeman twijfel had gezaaid over de goddelijkheid van zijn roeping. Tijdens een gesprek met de zogenaamde onderzoeker deed de gave van onderscheiding mij weten dat ik te maken had met een geestelijke van een ander geloof die zich uitgaf voor student en voorwondde een oprechte onderzoeker van het mormonisme te zijn. Toen ik hem confronteerde met de kennis die mij was geopenbaard, viel hij door de mand. Toen de bedrieger ontmaskerd en de waarheid vastgesteld was, bleef de zending en hij vervulde een eervolle zending.

Bij een andere gelegenheid herinnerde een zending mij er in de laatste week van zijn zending aan dat ik het was geweest die hem twee jaar daarvoor toestemming had gegeven om op zending te gaan. Die toestemming had ik enigszins aarzelend verleend omdat hij voordien enkele overtredingen had begaan. Hij zei:

„President Asay, u liet mij destijds op zending gaan op voorwaarde van bekering en nadat ik had beloofd volkomen gehoorzaam te zijn en ijverig te werken. Ik verzeker u dat ik inderdaad hard heb gewerkt en mij aan alle regels heb gehouden."

Vervolgens zei hij iets uitermate belangrijks: „Ik voel dat mijn zonden zijn vergeven. Ik voel mij volkomen rein." Hij was gereinigd door onbaatzuchtig dienstbetoon en door het ontwikkelen van een nauwe om-

gang met de Heilige Geest. Hij was door het vuur des smelters gegaan en de onzuiverheden waren weggebrand.

„Wilt u openbaring van God ontvangen?“

Wilt u het vermogen hebben om de openbaringen van God te horen, te voelen en te kennen? Door de profeet Joseph Smith heeft de Heer beloofd: „Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest . . . dit is de Geest van openbaring" (LV 8:2-3).

Aan het einde van zijn getuigenis na een vergadering in de tempel heb ik president Marion G. Romney eens woorden van de volgende strekking horen zeggen: „Misschien had u het niet nodig de woorden die ik vandaag heb gesproken te horen en wellicht hebt u niets nieuws geleerd. Maar ik heb wel iets geleerd tijdens het uitspreken ervan, en ik had het nodig die woorden te horen." Dat is een prachtige en openhartige erkenning van de invloed van de Heilige Geest.

Wilt u geestelijke gaven bezitten, bijvoorbeeld, de gave om te genezen, om te worden genezen of om in talen te spreken? Zo ja, sla dan acht op de woorden van de profeet Moroni: „En al deze gaven komen door de Geest van Christus; en ze komen tot een ieder afzonderlijk, zoals Hij wil" (Moro. 10:17).

Verlangt u ernaar zo te spreken dat u anderen kunt overtuigen, de macht om te spreken als een engel? Zo ja, let dan goed op Nephi's vraag: „Herinnert gij u niet, dat ik u zeide, dat wanneer gij de Heilige Geest hadt ontvangen, gij de taal der engelen zoudt kunnen spreken?" (2 Ne. 32:2.)

Toen ik dertig jaar geleden op zending was in het Nabije Oosten, werden mijn collega en ik uitgestuurd naar een gemeente die door onenigheid en avalligheid uit elkaar was gerukt. Wij benaderden onze opdracht in alle nederigheid en onder veel gebel. Er werd een vergadering gehouden met de twee groepen in kwestie, een vergadering waar alles van afhing. Mijn collega was aangewezen om de toespraak te houden die, naar wij hoopten, iedereen weer bij elkaar

Sterfelijke mannen en vrouwen hebben
wonderbaarlijke vermogens en mogelijkheden ontvangen.
Maar hoe groot die sterfelijke vermogens ook zijn, ze zijn slechts een
schaduw van de vermogens waar wij aanspraak op kunnen
maken door middel van de Heilige Geest.

zou brengen. Toen wij gevast en oprecht gebeden hadden, stond hij vol zelfvertrouwen op en verrichtte het wonder. Hij sprak met de tong van een engel. De woorden van die jonge, onervaren zending genazen de wonden die het hart hadden aangetast van mannen die veel ouder waren dan hij, ontlokten bekentenissen en redden een gemeente van de kerk.

**„Wilt u het vermogen bezitten
om verleiding te weerstaan?”**

Wilt u het vermogen bezitten om verleiding af te weren en te weerstaan? Zo ja, doe dan zoals Alma en Paulus hebben voorgesteld: „Bidt voortdurend, en wordt aldus door de Heilige Geest geleid” (zie Alma 13:28).

Wilt u volmaakte gemoedsrust en zekerheid verkrijgen bij alles wat u doet? Zo ja, zorg dat de Heilige Geest uw metgezel wordt, zodat ook u de verzekering kunt ontvangen die aan Nephi en Lehi werd gegeven: „Vrede, vrede zij met u wegens uw geloof in Mijn Geliefde, Die was sedert de grondlegging der wereld” (Hel. 5:47).

En tenslotte, wilt u meer kunnen presteren dan hetgeen waartoe uw natuurlijke vermogens u in staat stellen? Wilt u bij alles wat u doet geholpen worden door ongeziene machten? Ik bedoel het vermogen om met overtuigend gezag te spreken, ja, het vermogen om influisteringen te ontvangen die u in staat stellen woorden te spreken die u niet van plan was te spreken. Ik bedoel het vermogen om indrukken te ontvangen die, mits u er gehoor aan geeft, u en anderen tot zegen zijn.

Sterfelijke mannen en vrouwen hebben wonderbaarlijke vermogens en mogelijkheden ontvangen. Maar hoe groot die sterfelijke vermogens ook zijn, ze zijn

slechts een schaduw van de vermogens waar wij aanspraak op kunnen maken door middel van de Heilige geest.

Ik hoop dat u niet bij uzelf zegt dat deze woorden over een omgang met de Heilige Geest voor een ander zijn bestemd en niet voor u. Bij God bestaat geen aanneming des persoons.

Zijn zegeningen en gaven zijn niet aan enkele voorbehouden. Het maakt niet uit of u apostel of diaken, ZHV-bestuurslid of jeugdwerkleares bent. Wij hebben allen de belofte van de gaven van de Geest als wij ons in de positie brengen om er aanspraak op te kunnen maken.

Als uw kennismaking met deze goddelijke metgezel onvoltooid lijkt, neem dan uw doop en bevestiging opnieuw in ogenschouw en stel vast of u Hem werkelijk hebt ontvangen zoals u toen geboden werd. Let vooral op uw lichamelijke reinheid, de reinheid van uw gedachten, de mate van uw geloof in Christus, uw geneigdheid om iedere vorm van zonde te vermijden, uw bidden en uw studiegewoonten.

Het is verstandig om van tijd tot tijd goed na te denken en te bepalen of u de Heilige Geest werkelijk kent. Sta er lang genoeg bij stil om uw bekendheid met de geestelijke gaven en vermogens te peilen. Stel vast of vooruitziendheid, onderscheid, heiliging, openbaring, geestelijke gaven, een spraak als die van engelen, de gemoedsrust die zekerheid met zich meebrengt en alle zegeningen die met dit alles gepaard gaan, in uw leven zichtbaar zijn. Stel vast of uw dagelijks leven vervuld is van geestelijke ervaringen. En mocht u merken dat u te kort schiet, heb dan de moed om te veranderen en uw leven in orde te brengen.

Als u daartoe bereid bent, zult u zich nooit alleen hoeven te voelen, want u zult de belangrijkste van alle metgezellen hebben: de Heilige Geest. □

Toen ik na een dag hard werken thuis kwam, bleek dat mijn vrouw op bezoek was gegaan bij onze kinderen die ongeveer 75 kilometer van ons vandaan woonden; ze had een briefje achtergelaten waarop stond dat ze later op de avond terug zou zijn.

Ik maakte iets te eten klaar en ging net zitten toen ik door het raam mijn huisonderwijzers, Sven Jensen en L.D. Meyers, naar de deur zag komen. Niet al te enthousiast begroette ik hen en vertelde dat ik net wilde gaan eten. Konden ze misschien over een paar minuten terugkomen? Opgevekt antwoordden ze: „We hebben geprobeerd om telefonisch een afspraak te maken, George, maar er werd niet opgenomen. Dus waagden we het er maar op. We zullen even bij een ander gezin langsgaan en dan terugkomen.”

Een half uur later kwamen ze terug. Na een paar beleefdheden glimlachte Sven en zei: „George, we willen graag een artikel met je doornemen dat door president Benson geschreven is.” Dat klonk interessant, maar ik was moe en mijn belangstelling vervaagde snel toen hij daaraan toevoegde: „We zullen de twaalf punten doornemen die hij geeft om depressie te overwinnen.” (Zie „Wanhoop niet,” *De Ster*, maart 1987.) Ik beseftte dat het nog wel even kon gaan duren.

„Punt één,” zei Sven, hij wachtte even en keek me toen doordringend aan. Op dat moment was er een geweldige, doch ongesproken communicatie tussen ons. Ik dacht aan de vele keren dat ik deze getrouwe man in de kerk had gezien. Altijd keek Sven naar me uit, stak me dan de hand toe en vroeg: „George, weet je nog steeds dat het evangelie waar is?” Ik wist altijd dat die vraag eraan kwam, en dan ging ik zo recht mogelijk staan en antwoordde ik

PRESIDENT BENSON KWAM BIJ MIJ THUIS

DOOR MIJN HUISONDERWIJZERS

George D. Durrant

met alle waardigheid die ik bezat: „Ja, Sven, met heel mijn hart weet ik dat het evangelie waar is.”

Dan lachte hij terwijl hij mij in de ziel leek te kijken, en zei: „Goed zo, George.”

Sven begon met het eerste punt uit het artikel over het overwinnen van depressie, en legde uit: „Ten eerste, George, als je depressief bent moet je je bekeren.”

Hij vroeg: „Waarom moeten we ons bekeren?” Ik zei: „Tja, in het Boek van Mormon staat dat wan-

hoop door ongerechtigheid komt” (zie Moro. 10:22).

Bij elk punt dat Sven uit het artikel behandelde, keek hij op en zei tegen mij: „Zo ben jij ook, George.”

Hij gaf me steeds een goed gevoel door oprechte complimenten te maken. Tegen de tijd dat hij bij punt tien was, zat ik niet meer te wachten tot ze weggingen. Er was een warme geest in de kamer gekomen.

Nadat Sven het twaalfde punt had doorgenomen, deed hij het tijdschrift dicht en glimlachte naar me. „Wat vind je ervan, George?” Ik kon bijna niet praten. Ik vond – zo was het op me overgekomen – dat het net was alsof president Benson bij me thuis was geweest en met me had gesproken. Maar omdat hij niet zelf kon komen, had hij een bijzondere boodschapper gestuurd om hem te vertegenwoordigen. Ik wist dat ik de woorden van de profeet had gehoord, gesproken door de mond van mijn huisonderwijzer, en ik wist dat de boodschap mij in mijn hart had geraakt.

Later, toen we naar de deur liepen, voelde Sven aan dat er iets tijdens het bezoek was gebeurd, en terwijl wij elkaar een hand gaven waren zijn ogen vochtig. Toen waren mijn huisonderwijzers weg, maar hun boodschap was nog steeds bij me. Ik was een beetje depressief geweest toen ze kwamen, maar nu niet meer. Nu was ik geestelijk geweest en klaar om mij weer aan mijn plicht te wijden.

Later die avond bedacht ik me dat er een dertiende manier is om depressie te overwinnen – je huisonderwijzers in huis te halen om je lief te hebben, te onderwijzen en tot zegen zijn. □

George Durrant, president van het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo, is lid van de Wijk Park in de Ring Provo Utah Central.

EEN BOODSCHAP

Ik was bijna klaar met mijn werk op de boerderij toen ma riep. De koelen waren naar het land gebracht, en de konijnen, kippen, varkens en paarden waren allemaal gevoerd. De drie melkbussen stonden op de kar, klaar om naar de melkfabriek gebracht te worden.

Ik was toen vijftien jaar oud, het was 1936, een zwaar jaar voor ons grote gezin van dertien. Een van mijn broers was op zending, en ik was een van de acht kinderen die naar school gingen. De rest was thuis en bezorgden ma een hoop werk.

Op zekere dag zei ma: „Jay, je kan vandaag niet naar school, je moet een lift zien te krijgen naar de PFE-werkplaats. Je vader moet deze brief krijgen. Het is heel belangrijk, anders zou ik het je niet vragen.” In de werkplaatsen van de Pacific Fruit Express werden locomotieven en wagons gerepareerd. Mijn vader verdien-de daar de kost.

Moeder gaf me de brief. Het moet wel een heel belangrijke brief zijn geweest om mij een dag van school te houden. „Ik vind het vervelend, Jay,” zei ze, „maar er is geen andere manier om die brief bij hem te krijgen.” Ze kon pa niet bellen omdat er geen telefoonlijn naar onze boerderij liep.

Pa werkte ongeveer 24 kilometer bij ons vandaan. Ik liep de drie kilometer naar de hoofdweg, genietend van het heerlijke, vroege zomerweer, en al snel kreeg ik een lift naar het volgende dorp. Nadat ik het dorp was doorgelopen kreeg ik weer een lift die me tot de landweg bracht die naar het hek van de PFE-werkplaats leidde. Ik stapte uit, bedankte de chauffeur en begon aan de wandeling van twintig minuten naar de werkplaats, waarbij ik goed oplette of ik de gebouwen al in zicht kreeg, waar ik pa al zo vaak over had horen praten – de plaats die hem zo vies en moe maakte, de werkplaats waarvan ma zei dat die zo belangrijk was voor ons grote gezin.

Met nieuw begrip bedacht ik me: *Daarom* is pa alleen maar 's avonds en zaterdag en zondags thuis. Daarom leert ma ons koelen melken, hooi en koren stapelen, gewassen besproeien, de paarden optuigen en hekken maken, kippenhokken bouwen en alle andere

bezigheden die op een boerderij moeten gebeuren. Daarom kan ma ook het evangelie zo goed aan ons onderwijzen en ons verhalen uit de Bijbel en het Boek van Mormon vertellen terwijl wij met haar werken. Pa zit *hier*. En zijn werk is belangrijk en zwaar.

Toen ik het hek bereikte zag ik grote gebouwen aan beide kanten van de vele spoorbanen. Het rangeren van de wagons maakte veel lawaai. Het gedreun van stoomlocomotieven, bellen, toeters en mannen die met pneumatische hamers en ander gereedschap werkten gonsde door de lucht.

Plotseling klonk er een fluit, waarop al het lawaai wegstierf. Het was twaalf uur – schaftijd. Overal kwamen mensen vandaan en ik hoorde honderden stemmen. *Hoe vind ik pa ooit tussen al die mensen?* vroeg ik me af.

Ik ging het hek door en liep naar de eerste de beste werkplaats, daar zou iemand me wel de weg kunnen wijzen, dacht ik. Rond een werkkuil lagen materiaal en gereedschap hoog opgestapeld. Aan de andere kant van de werkkuil was pa, ik herkende hem onmiddellijk. Ik hield stil en het leek wel alsof er niemand anders te zien was. In ons eigen wereldje leek het of alleen pa en ik bestonden, en voor wat ik zag zal ik altijd dankbaar zijn. Pa zat op de grond met zijn rug tegen het opgestapelde materiaal, zijn benen uitgestrekt, en zijn muts naast zich. Met zijn broodtrommeltje naast zich op de grond, zijn handen gevouwen in zijn schoot en zijn hoofd gebogen, dankte hij God voor wat Hij hem gaf – en ik weet zeker nog veel meer, gezien de tijd die hij ervoor nam en het gevoel dat ik had terwijl ik hem zag bidden. Stil en intens keek ik naar hem terwijl de boodschap tot diep in mijn binnenste doordrong: *Hier hoeft hij voor niemand iets op te houden. Pa gelooft echt.* Toen hij klaar was en opkeek, zag hij mij meteen. Een nederige glimlach kwam om zijn mond en toen ik dichterbij kwam kreeg hij tranen in de ogen. „Hallo, Jay, wat leuk om je te zien,” zei hij. „Kom even zitten, jongen.”

Tot op deze dag weet ik niet welk boodschap ik aan pa heb overgebracht, maar de boodschap die hij aan mij overbracht heb ik nooit vergeten. □

VAN PA

Jay L. Packard

Ik hield stil en keek toe. Pa zat op de grond met zijn broodtrommeltje naast zich, met zijn hoofd gebogen dankte hij God.

„DE OUDERS DIE U NIET HEBT GEKEND”

JuLee Dunnaway

Familiehistorisch onderzoek en zendingswerk gaan hand in hand. Allebei brengen ze het evangelie en de verlossende verordeningen tot de kinderen van God – de doden en de levenden. Mijn zending stelde mij in de gelegenheid beide te doen.

Ik ben in 1958 geboren in Weonju in Zuid-Korea en werd later geadopteerd door een Amerikaans gezin. Op mijn veertiende werd ik lid van de kerk. Een jaar later, toen ik niet goed wist wat ik na mijn eindexamen moest doen, besloot ik een patriarchale zegen aan te vragen. Ik had eerst een gesprek met de patriarch, die mij aanraaide te vasten en te bidden over hetgeen ik wilde weten. Ik volgde zijn raad op en ontving mijn zegen. Ik was heel blij met de beloften die erin stonden, maar er was een gedeelte dat ik niet goed begreep:

„U zult het grote voorrecht hebben werk te verrichten voor en ten behoeve van uw familie, *voor de ouders die u niet hebt gekend*. Als u naar gegevens over uw familie zoekt, zult u hulp van omhoog ontvangen; als u vast en bidt en getrouw bent in het schenken van uw tijd en talenten, zullen uw gebeden door de hemelen worden verhoord.”

Ik wist dat ik wat aan familiehistorisch onderzoek moest gaan doen, maar ik begreep niets van de woorden „de ouders die u niet hebt gekend”. Ik had geen idee wie mijn biologische ouders waren of hoe ik daar achter moest komen. Voor zover ik wist was ik al wees toen ik geadopteerd werd.

In het laatste halfjaar van mijn studie kreeg ik – na veel gebed en zelfonderzoek – de sterke indruk dat ik op zending moest gaan. Ik vulde de formulieren in en stuurde ze op, maar hoopte dat ik niet naar Korea zou worden geroepen. Ik had er geen behoefte aan daarheen te gaan. Een paar weken later ontving ik mijn oproep naar het Zendingsgebied Seoel-West Korea.

Het was een hele strijd om mijn oproep te aanvaarden, maar naarmate de vertrektijd naderde, moest ik denken aan de belofte in mijn patriarchale zegen. Hoe kon ik anders iets aan familiehistorisch onderzoek doen? Ik moest wel naar Korea.

Bij mijn aankomst in het zendingshuis in Korea was een van de eerste vragen die de zendingspresident mij stelde: „En, ben je van plan familiehistorisch onderzoek te doen terwijl je hier bent?” Verbaasd en aangemoedigd door deze vraag antwoordde ik: „Ja, dat wil ik graag.”

Er gingen drie maanden voorbij. Ik legde mij erop toe Koreaans te leren en had niets aan familiehistorisch onderzoek gedaan. Op zekere dag vroeg ik mijn Koreaanse collega en nog een andere Koreaanse zending mij te willen helpen bij mijn speurtocht. Zij stemden toe, waarna wij op een vrije dag op zoek gingen naar het bureau dat mijn adoptie had geregeld. Toen men vernam dat ik op familiehistorische gegevens uit was, zochten zij door de dossiers tot mijn papieren te voorschijn kwamen.

Nog een meisje?

Naast mijn papieren werden de papieren aangetroffen van nog een ander klein meisje. Op het fotootje leek ze heel erg op hoe ik er vroeger uit had gezien. Ik dacht dat er misschien een fout was gemaakt en dat de papieren in de war waren geraakt, maar ik werd erop gewezen dat de woorden *hyungje im*, die naast onze namen waren geschreven, betekenden dat er broertjes of zusjes waren. Ik had een zusje!

Daar de adoptiepapieren onze Amerikaanse namen en adressen vermeldden, schreef ik naar mijn pasgevonden zusje in Oklahoma. Ik legde uit waarom ik in Korea was en ook waarom ik naar onze papieren was gaan zoeken. Ik woonde inmiddels niet meer op hetzelfde adres in Amerika, dus verwachtte ik dat zij misschien ook verhuisd was. En nu zij een nieuw leven en nieuwe familieleden had, was ik er ook op voorbereid te horen dat zij geen belangstelling voor mij of voor mijn familiehistorisch onderzoek had.

Anderhalve maand ging voorbij zonder bericht. Hoevel ik besefte misschien wel nooit van haar te zullen horen, bleef ik steeds hopen. Mijn Amerikaanse familie was ook enthousiast om meer over haar te weten te komen. Mijn vader was zelfs bereid haar te gaan zoe-

ken als mijn brief niets opleverde. En toen, op 14 februari, kreeg ik een brief van Lila Lew Miller – mijn zusje. Haar ouders woonden nog steeds op het adres in Oklahoma. Ze had een foto meegestuurd van zichzelf met haar man en zontje en ze schreef dat ze heel graag kennis met me wilde maken.

Op onze papieren kwam ook de naam voor van het weeshuis in Weonju, waar het adoptiebureau ons vandaan had. Het heette *Weonju Yangnyoe Weonjang*. Mijn Koreaanse woordenboek gaf geen exacte vertaling van die woorden, maar er waren twee mogelijkheden: *Yangnyoe*, dat *geadopteerde dochter* betekent, of *yangno*, dat *bejaardentehuis* betekent.

Ik vroeg een aantal zendelingen in Weonju of zij navraag wilden doen naar weeshuizen die in de late jaren vijftig en de jaren zestig in contact hadden gestaan met het adoptiebureau. Na een paar maanden zoeken was het resultaat nihil.

Weeshuis of bejaardentehuis

Inmiddels deed ik mijn zendingswerk in een van de buitenwijken van Seoel en raakte bevriend met president Ch'oi Dong Wan, lid van het ringpresidium van de Ring Seoel-West. Toen ik eens bij hem thuis was en vertelde over de belofte in mijn patriarchale zegen, bood hij zijn hulp aan. Op een vrije dag een paar weken later reisden mijn collega en ik in zijn gezelschap naar Weonju om eens te kijken wat we konden ontdekken.

Bij het ene weeshuis kregen we te horen dat een christelijke zendelinge uit Canada, zuster O'Connor, alle gegevens van de weeskinderen had bijgehouden, maar dat ze in de jaren zestig naar haar eigen land was teruggekeerd. Nu hadden we nog één adres om na te trekken, de *Weonju Yangnyoe Weonjang* – het weeshuis dat in onze papieren werd genoemd. Maar het was helemaal geen weeshuis; het was een bejaardentehuis. Toch kreeg ik een heel vreemd gevoel – alsof ik daar weleens eerder was geweest. Nu was ik helemaal in de war – ik kon niet begrijpen waarom ik daar zo'n gevoel zou krijgen.

Na ons schijnbaar vruchteloos zoeken waren we wel teleurgesteld, maar we gaven het niet op. President Ch'oi en ik hadden het gevoel dat we terug

moesten naar het adoptiebureau om mijn papieren nog eens goed door te nemen. Bij die gelegenheid ontdekten we op een hoekje van het formulier de naam „O'Connor” in het Koreaans. Het bleek dat het bejaardentehuis een voormalig weeshuis was en wel de plaats waar mijn zusje en ik hadden gewoond tot wij werden geadopteerd. Nu wist ik waar wij vandaan gekomen waren.

Het volgende voorstel van president Ch'oi was om een artikelteje over mijn speurtocht in een van de kranten van Seoel te laten verschijnen. Hij vertelde dat veel mensen die sinds de oorlog in Korea familieleden probeerden op te sporen dat via de krant deden. We maakten een afspraak met een verslaggever, die een beknopte beschrijving schreef van mij en mijn zusje, en van ons verhaal, voor zover wij het kenden. Toen het artikel op 2 juni 1984 in de krant verscheen, ontvingen we gelijk een hoop telefoontjes van mensen die meenden dat wij misschien bij hun familie hoorden.

Een uitzonderlijk telefoontje

Eén van de telefoontjes was uitzonderlijk. Ik kon niet alles begrijpen van de man zei, maar met de hulp van mijn collega kwam ik te weten dat hij Ko In Soo heette. Hij belde uit Shillim, een dorpje buiten Weonju. Hij vertelde over een tweeling, allebei meisjes, die door zijn familie in de late jaren vijftig ter adoptie was aangeboden. Ik betwijfelde of mijn zus en ik een tweeling waren. Hoewel onze babyfoto's erg op elkaar leken, was onze geboortedatum niet dezelfde.

Toch nodigde Ko In Soo ons uit om bij hem te komen. Hij vroeg ons zo mogelijk eerst contact op te nemen met zijn zoon, Ko Hun Kyu, die in Seoel woonde. Het waren Ko Hun Kyu en zijn moeder geweest die de kleine meisjes aan het weeshuis hadden gegeven. Dus belden we hem en maakten een afspraak.

Stel dat zijn verhaal waar was! Dan zou Ko Hun Kyu een familielid van mij zijn! Ik wist niet zeker of ik al klaar was om hem te zien. Toen ik kennis maakte met meneer Ko en zijn vrouw staarde hij me aan en vertelde dat ik als twee druppels water op zijn tante leek. Met tranen in zijn ogen begon hij aan zijn verhaal. Hij vertelde hoever het hem speet de tweeling ter adoptie te hebben aangeboden. Ik was sceptisch en wilde be-

Titelblad: De moeder van de schrijfster zit op de achterste rij in het midden tussen haar ouders (rechts) en haar broer en zijn vrouw (links). Haar neef Ko Hun Kyu zit rechts op de grond.

Deze bladzijde: grote foto: Zuster Dunnaway en haar zuster werden in dit huis in Ch'ungpoong (Korea) geboren. Linksboven: Julee Dunnaway, haar broer en haar vader staan bij het graf van haar moeder.

Midden: Koo In Soo (rechts), die reageerde op de advertentie van zuster Dunnaway, en zijn zoon, Ko Hun Kyu.

Rechts: Zuster Dunnaway, met familie en vrienden, woonde de doop van haar neef Ko Suk Tae bij (tweede van rechts).

Volgende bladzijde: Grote foto: Het landschap bij het dorp waar de vader van zuster Dunnaway woont. Boven: Nog tijdens haar zending mocht zuster Dunnaway (tweede van links) zich verheugen in de doop van haar ontdekte broer, Kim Do Yun, (die naast haar staat).

Inzet: Zuster Dunnaway en haar man, Kelly, bezoeken haar vader en stiefmoeder in Korea.

wijzen zien: foto's en papieren. En hoe zat het met die verschillende geboortedatum?

Meneer Ko nodigde ons bij zich thuis uit om mij het fotoalbum van de familie te laten zien. Helaas had hij geen foto's van de vrouw die hij mijn moeder noemde. Ik had nog steeds mijn twijfels, dus belden wij met de familie in Shillim en maakten een afspraak om daarheen te gaan.

Shillim is een klein dorp – zo klein dat het niet eens een bushalte heeft. De chauffeur was echter bereid ons daar af te zetten. De lucht was zuiver, fris en warm terwijl wij langs het pad liepen met aan weerskanten rijstvelden.

Ko Hun Kyu liep voorop. We kwamen bij de dorpskern – een winkeltje en een groepje huizen – staken een straatje over en zagen een oude man, die bij een hek op ons wachtte. Hij was kort en gebruid door de Koreaanse zon.

Mijn Koreaanse grootvader

Hij leek opgewonden en bleef me maar aanstaren. Zijn woning was gebouwd van verveerd hout, leem en papier. Wij liepen erheen, trokken onze schoenen uit, stapten op de houten veranda en zo de kamer binnen. Alle familiebezittingen stonden tegen de wand: een paar dozen, een vouwtafeltje, wat kussens en wat kledingstukken.

Het hele gezin kwam om mij heen staan. Ze staarden mij aan en spraken erover dat ik qua ogen en de vorm van mijn gezicht precies leek op degene die zij aanduidden als mijn moeder. Ze waren ervan overtuigd dat ik één van de tweeling was die zij hadden laten adopteren.

Toen ik vroeg hun familieverslagen te mogen zien, haalden zij hun stoffige fotoalbums tevoorschijn. Zij bleven bij één foto in 't bijzonder stilstaan. Aan de ene kant van het vergeelde familieportret stond een echtbaar op leeftijd. Hun dochter – de vrouw die zij mijn moeder noemden – stond in het midden, terwijl hun zoon – Ko In Soo – met zijn vrouw aan de andere kant stond.

Ko Hun Kyu stond met een aantal andere kinderen op de eerste rij. Ik vond niet dat ik leek op de vrouw die volgens hen mijn moeder was, hoewel ik wel een gelijkenis zag tussen mijzelf en het bejaarde echtpaar. Was die vrouw werkelijk mijn moeder? Ze was heel klein en broos en leek veel jonger dan zesentwintig.

Ko In Soo vertelde ons de rest van het verhaal. Zijn zuster, Ko In Soon, was getrouwd met Kim Chin Ku, die uit een ander dorp kwam. Het stel was verhuisd naar Ch'ungpoong, waar zij enige tijd later het leven schonk aan een zoon. Een jaar later werden de twee meisjes geboren en kort daarop was zij gestorven. Toen Ko In Soo hoorde van de dood van zijn zuster,

ging hij naar Ch'ungpoong en bracht de drie kinderen naar Shillim. Omdat hij zelf ook kinderen had en geen kans zag ze allemaal te onderhouden, besloot hij de meisjes naar een weeshuis te brengen. De mensen daar hadden verschillende geboortedatums voor de tweeling vermeld omdat zij van mening waren dat de meisjes weinig kans hadden om samen te worden geadopteerd.

Intussen was mijn vader, Kim Chin Ku, hertrouwd. Hij was teruggegaan om de tweeling te halen, maar had te horen gekregen dat de meisjes waren geadopteerd.

Wel had hij toen zijn zoon meegenomen naar Ch'ungpoong. Meneer Ko vertelde te hebben gehoord dat de familie Kim daar nog steeds woonde, maar dat de vader ernstig ziek was.

Toen het verhaal uit was, vroeg ik meneer Ko of zij misschien nog andere familiepapieren hadden. Ko In Soo ging naar de kast aan de ene kant van de kamer, trok een la open en haalde er een vergeeld oud boek van rijstpapier uit. Ik sloeg het open en zag de familiestamboom opgetekend in Chinese en Koreaanse karakters. Wat een rijkdom! Ik verliet Shillim wetende dat mijn speurtocht ten einde was.

Mijn vader vinden

De volgende stap was om naar Ch'ungpoong te gaan en te proberen mijn vader en broer te vinden. Ch'ungpoong ligt ten zuidwesten van Jechon, een afgelegen deel van Korea. Vele dagen later zaten we in een bus die erheen reed over onverharde wegen en langs eindeloze rijstvelden.

Bij aankomst deden we navraag bij het bevolkingsbureau, maar de ambtenaren hadden nog nooit van Kim Chin Ku gehoord. We gingen ook naar de school om daar te vragen. Ze hadden geen gegevens over de zoon, maar wij kwamen iemand tegen die van de familie had gehoord. Hij vertelde dat zij onder een andere naam bekend waren (iets wat voor Koreanen niet ongewoon is). Aan de hand van dit gegeven werden we doorgestuurd naar een school in Taegu, een andere stad in Zuid-Korea.

Terug in Seoel sprak president Ch'oi met enkele kerkleiders in Taegu, die het lukte twee adressen uit het

Deze bladzijde, boven: Broeder en zuster Dunnaway (links op de foto) bezoeken haar neven. Midden: Zuster Dunnaway (links), met haar broer, Kim Do Yun, en zijn vrouw, Chung Young Ja. Onder: Huizen in het dorp waar haar vader woont.

adressenbestand van de school te krijgen: het een in Young Duk, waar Kim Chin Ku had gewoond voor hij met mijn moeder was getrouwd, en het andere in Taegu. We besloten te allebei na te trekken. De zoon van president Ch'oi, die met ons meeging, was van mening dat wij eerst naar Young Duk moesten gaan. Toen we in het dorp aankwamen, gingen we eerst naar het politiebureau. De mannen die daar dienst hadden, wisten waar de familie woonde en boden aan ons erheen te brengen.

Weer reden we door een afgelegen deel van Korea, langs rijstvelden en bergen, alvorens bij een klein dorp te komen aan de voet van een ravijn. We stapten uit de taxi en broeder Ch'oi sprak met een van de dorpeelingen. De man wist te vertellen dat Kim Chin Ku inderdaad in het dorp woonde, maar op dat moment aan het werk was op zijn akker. De taxi-chauffeur bood aan hem te gaan zoeken en mee terug te brengen. Terwijl wij wachtten, steeg er een gevoel van paniek bij mij op. Stel dat deze man werkelijk mijn vader was?

De taxi kwam terug. Er zaten twee mensen op de achterbank – een jongetje en een oude man. Wij begroetten elkaar. De bejaarde man was berispeld en de zoon had zijn huid geloidoed, maar hij zag er vriendelijk en oprecht uit. Ik kreeg een sterk gevoel dat hij inderdaad mijn vader was.

Zijn echte naam was Kim Hong Suk, maar hij werd ook Kim Chin Ku genoemd. Hij nodigde ons uit bij hem thuis. Wij liepen erheen langs een onverhard weggetje en kwamen uit op een erf, waar een os aan een boom vastgebonden stond. Aan de andere kant van het huis was een schuur. Binnen was de vloer bedekt met een stromat. Wij gingen zitten, de man – mijn vader – naast mij. Hij staarde mij aan en ik hem. Een voor een kwamen de mensen uit het dorp erbij. We vertelden hem het hele verhaal van onze speurtocht, waarna hij het verhaal van meneer Ko bevestigde.

Vervolgens vroegen we naar de zoon – mijn broer. Zijn naam was Kim Do Yun en hij zat op de technische school in Taegu. Mijn vader beduidde dat hij zou oppellen om een tijd af te spreken dat wij elkaar konden ontmoeten. Terwijl hij aan de telefoon was, vroeg ik de andere familieleden of er misschien familieverslagen waren. Er werd mij een groot boek voorgelegd met hun complete stamboom.

De evangelielessen volgen

Mijn vader sprak af dat wij dezelfde avond kennis zouden maken met Kim Do Yun in een restaurant in Pohang. Toen hij voor mij stond, kreeg ik een heerlijk, vredig gevoel. Ik wist dat dit de juiste familie was – mijn Koreaanse familie. Mijn broer was erg zenuwachtig. Hij beefde van emotie terwijl wij het hele verhaal vertelden en hem de papieren lieten zien. Hij had voordien nooit geweten dat de vrouw die hij als zijn moeder beschouwde eigenlijk zijn stiefmoeder was. Maar eenmaal dat hij de eerste schrik had verwerkt, vond hij het kennelijk prachtig om mijn grote broer te zijn.

Ik wist dat mijn gebeden waren verhoord. Keer op keer waren wij op een nieuwe aanwijzing gestoten of hadden wij kennisgemaakt met een lid van de familie. Ik was mij bewust van een vreemde gemoedsrust. Mijn gevoelens ten aanzien van de familie Ko en de familie Kim waren heel anders dan de gevoelens die zich aan mij hadden opgedrongen toen ik gesproken had met andere families die beweerden dat ik hun dochter was. Toen wij de eerste keer onverrichter zake uit Weonju waren teruggekeerd, had ik de Heer vurig gebeden mij te laten weten wanneer ik de juiste familie gevonden had. En dat had Hij inderdaad gedaan.

Wanneer ik aan mijn speurtocht terugdenk, zie ik dat ik slechts een werktuig in de hand van de Heer ben geweest om zijn werk tot stand te brengen. Ik werd voortgedreven door een grote kracht, die zeer wezenlijk en machtig is. Aanvankelijk begreep ik die gevoelens niet, maar nu ben ik zo dankbaar dat ik daardoor mijn familie kon vinden. Ik heb nu neven en nichtjes die de lessen van de zendelingen ontvangen, terwijl ik mijn pasontdekte broer onderwijst en ermaar uitkijkt kennis te maken met mijn tweelingzusje. En tenslotte ben ik in de gelegenheid geweest om de namen te vinden van honderden voorouders, die erop hebben gewacht dat ik de poort tot de zegeningen van het evangelie voor hen zou opendoen. □

EEN LESJE IN EEN SNEEUWSTORM

Ronald J. Dunn

Het was winter, het basketbalseizoen onder auspiciën van de kerk was bijna afgelopen. Het jongemannenteam van onze wijk stond op de eerste plaats. Tijdens de laatste wedstrijd speelden we een uitstekende eerste helft waarin we flink op voorsprong kwamen. Ik had met twintig punten de beste eerste helft uit mijn basketbalcarrière achter de rug. Maar ik was ook tegen vier persoonlijke fouten aangelopen. Nog een fout en ik zou het veld uitgestuurd worden.

Ik was nogal trots op mijn prestatie en met groot gebrek aan nederigheid liet ik duidelijk merken, dat ik vond dat een van de scheidsrechters – hij die mij had opgezadeld met alle vier fouten – het op mij gemunt had en mij uit de wedstrijd probeerde te krijgen. Verschillende keren tijdens de wedstrijd – mijn sportiviteit was ver te zoeken – liet ik hem en het publiek goed weten dat ik vond dat hij er maar een potje van maakte.

Vroeg in de tweede helft besloot ik dat als ik toch het veld uitgestuurd zou worden vanwege een vijfde fout, ik dat net zo goed met een spectaculair vertoon

van agressief spel kon doen. Ik onderschepte een pass van de tegenpartij en rende naar de andere kant van het veld, schijnbaar op weg naar twee simpele punten. Ik had nog maar een speler van de tegenpartij voor mij, en hij was de kleinste van dat team. Terwijl ik op de basket afdrubbelde, zwaaide ik m'n linkerelleboog omhoog tegen de kin van de verdediger, waardoor hij buiten het veld belandde en waarop ik ongehinderd kon scoren. De bal viel door het net en de fluitjes van de scheidsrechters waren boven het gejoel van het publiek uit te horen.

Ik werd uit het veld gestuurd wegens onsportief gedrag. De woede die zich tijdens de wedstrijd in mij had samengepakt, ontaarde zich in een vloed van verbaal geweld aan het adres van de scheidsrechter die mij naar mijn mening zo onheus behandeld had. Ik smet een handdoek op het veld en begaf mij luid scheldend naar de kleedkamer, waar ik snel mijn gewone kleren over mijn doorzwete sportkleding aantrok. Toen liep ik boos, met nog een laatste opmerking naar die 'oneerlijke scheidsrechter', de koude avondlucht in naar mijn vaders pick-up om naar huis te rijden.

Terwijl ik de motor startte, merkte ik dat het had gesneeuwd; maar omdat ik zweette en witheet van nijd was besefte ik niet dat ik geen jas bij mij had.

In plaats van meteen naar huis te gaan, besloot ik een vriend op te zoeken. Om de een of andere reden nam ik een sluipweggetje en al gauw wist ik niet precies meer waar ik was.

Het sneeuwde nu flink en onder het rijden zag ik hoe de wind straf over de velden waaide en hoge sneeuwbanken vormde. Met een dikke laag sneeuw op de grond kon ik de weg niet meer zien en ik kwam vast te zitten in een grote sneeuwbank. Alle pogingen om de truck uit die bank te halen waren tevergeefs. Ik bleef het proberen tot de motor stopte. De benzine was op!

Ik zat een paar minuten in het donker en dacht na over wat ik moest doen, tot de toenemende kou me met een schok tot de werkelijkheid terugbracht. Daar zat ik, rillend, klam van het zweet, met natte sportshoenen aan mijn voeten en zonder jas. Toen ik over de koude witte velden keek, zag ik in de verte een zwak licht.

Het licht moest minstens een kilometer ver weg zijn en ik wist dat het, gezien mijn kleding, moeilijk zou zijn om er veilig aan te komen. Maar ik had geen keus, dus dook ik de ijzige kou in en rende zo hard ik kon naar het licht in de verte. Het leek wel uren te duren, maar eindelijk kwam ik bij een kleine boerderij waar ik ongeduldig op de deur bonste. Er deed niemand open. Er was niemand thuis!

Intens rillend en met bijna gevoelloze tenen, vingers en oren, rende ik snel naar het enige andere huis in de omgeving. Ik moest een klein eindje de weg volgen. Onthust besefte ik ineens dat ik niet naar dat huis toewilde – het was het huis van de 'oneerlijke scheidsrechter'. Maar koud tot op het bot moest ik mijn trots wegslikken en aankloppen. De deur ging open en daar stond de streng kijkende man die ik eerder had uitgescholden en gekritiseerd.

Op de een of andere manier wist ik mijn situatie uit te leggen, waarbij ik lang in het ongewisse werd gelaten over zijn reactie. Maar zonder aarzelen pakte die goede man twee jassen, een voor hem en een voor mij. Toen, terwijl ik in de warmte van zijn huis zat, ging hij de kou in om zijn trekker, een ketting en een jerry-can benzine te halen. Met zijn trekker reden we de sneeuwstorm in en ploegden door sneeuwbank na sneeuwbank naar mijn verlaten wagen. Met de trekker trok hij in een paar minuten de wagen de weg op en goot daarna de benzine in de tank. Verwarmd en veilig kon ik naar huis gaan.

De daaropvolgende dagen dacht ik vaak aan de ironie van de gebeurtenissen die mij zo plotseling en onverwacht nederig hadden gemaakt. Een groot man onderwees die koude winteravond een prachtige les aan een jongen die dat niet verdiende. Ik weet dat het niet gemakkelijk voor hem moet zijn geweest om de warmte van zijn huis te verlaten en de storm te trotseren (vooral niet om iemand te helpen die zo onnadenkend en onvriendelijk was geweest als ik), maar ik had hulp nodig en die gaf hij mij bereidwillig. Zijn voorbeeld, en de invloed van andere geweldige priesterschapsleiders droegen ertoe bij dat ik mij veranderde en een koers ging volgen die uiteindelijk tot een zending en een tempelhuwelijk leidde. Ik zal er altijd dankbaar voor zijn. □

